NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 5. SZÁM | 2009. MÁJUS | ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

A GYŐZTESEK HUMANIZMUSA

Gömbös Gyula magyar királyi miniszterelnök
6. oldal

Hatvannégy éve, május 8-án hallgattak el a fegyverek Európa csataterein s a némaság azt jelentette: győztek! A háborúban formailag győzött a matéria fölénye. A népeket csak leigázni sikerült, de lelkileg megnyerni annál kevésbé. A marxista-leninista doktrina használhatatlannak bizonyult mind a lélek, mind az anyag területén. A liberális, materialista kapitalizmus csak annyival állt jobban egy árnyalattal, hogy munkanélküliséggel, válságok között vergődve bár, mégis csak tudott bizonyos életnívót biztosítani tömegeinek.

A második világháború nyugati és keleti szövetségesei számára elveszett a béke, mert elveszett a Lélek, és vele veszett el az igazság és a krisztusi erkölcsök tisztelete. Jaltában a területi kérdések szabályozásánál a józan észt és önrendelkezési jogot, Potsdamban, a németek kiűzésének szentesítése által a szívet és emberi becsületet árulták el. Nürnbergben a római, krisztusi, amerikai jogot állították a feje tetejére, az ENSZ-szel eltiporták a hazafiság, a nemzeti függetlenség elveit, s a világhódító titkos erőknek keleten-nyugaton egyaránt odadobták az egész emberiséget. Nem tudtak új hitet, eszmét, emberi célt és az Ég felé tekintő idealizmust hozni a földre.

A háború utáni politikai és világnézeti stílusgyakorlatok jórészt azon erőlködtek, hogy a rossz emlékű *„nacionalizmus”* szót és fogalmat elhatárolják az új és divatos *„patriotizmus”* fogalmától, azzal a gyakorlati eredménnyel, hogy új nevet sikerült adni lényegileg ugyanannak a gyereknek. Ha nem szóképekben, hanem tartalmi lényegekben gondolkodunk, rögtön rájövünk arra, hogy a *„nacionalizmus”* és *„patriotizmus”* szavakkal folytatott játék puszta szemfényvesztés, hiszen még fogalmilag – nem csupán gyakorlatilag – sincs lényeges különbség közöttük. Mindkettőnek érzelmi, emocionális alapja van: a haza (pátria), illetve a nemzet (náció) szeretete – mégpedig a saját hazának és a saját nemzetnek a szeretete – a hozzájuk való ragaszkodás és a hűség irántuk.

Érdemes volna a magyar országgyűlési képviselőknek is megtanulniuk, hogy a hazának mint földrajzi térnek a szeretetétől a benne élő nemzetnek a szeretete elválaszthatatlan és fordítva a nacionalizmus és a patriotizmus egymással való szembeállítása ezen egyszerű meggondolás alapján is indokolatlan és erőszakolt. A nacionalizmus és patriotizmus sokkal inkább: egymás logikus következményei, a kettő egymásból folyik, egymást feltételezi és egymás nélkül tökéletlen. A faji együvé tartozás érzésén alapuló fajszeretet, amely az érintett faj előrehaladására, anyagi és szellemi javainak fejlesztésére törekszik, ugyancsak ide tartozik. A természetes érzelmekből összetevődő lélekre tör tehát az, aki a fajszeretet vagy a nacionalizmus ellen küzd. *Talán nem felesleges annak rögzítése, hogy a nacionalizmus, mint emberi tulajdonság nem kárhoztatható, ki nem írtható és leküzdése nem is kívánatos.* Az emberi érzelemnek éppen olyan természetes megnyilvánulása ez, mint akár a szülők és a gyermekek közötti vagy a rokoni szeretet.

Volt egy korszak hazánkban, amikor tankönyveink és naptáraink oldalain a nemzetidegen Rákosi Mátyás cirógatta a búzakalászt, s a magyar versek nagy ontológiájában új „népdalok” jelentek meg, amelyekben a parasztok rózsát szórtak a zsidó Rákosi lábai elé. *Az ország akkori vezető marxista történésze, Molnár Erik, akkor és még később is olyan fejtegetéssel állt elő, hogy a magyar nyelvnek el kell halnia, a magyarságnak pedig fel kell olvadnia valamely alkalmas világnyelvben.* Ez a nézet hazai különlegesség volt, amelyre egy irodalomtörténész, a Zrínyi-monográfia írója, Klaniczay Tibor, még *rá is tett egy lapáttal.* Annál is különösebben hat az ilyen következtetés, mert ugyanannak a nézetnek, amellyel nekünk magyaroknak a kikerülhetetlen nyelvhalált jósolták meg, területrabló szomszédainknál hasonló marxista alkalmazás nem született. Körülöttünk mindenütt éppen a nemzeti önmegbecsülés erősödött meg a marxizmus alapján. Az a felfogás lett úrrá, hogy a „kommunista szocializmus” nem parttalan jelenség, hanem a nemzet független követelményei határozzák azt meg, és csakis a reális, közösségi kategórián át illeszkedik a nemzet más népek együttesébe, az emberiség haladásába.

Nyelv nélkül nincs nemzet, nemzet nélkül nincs haza, haza nélkül nincs nemzeti elhivatás. Petőfi Sándor gyűlölte a Habsburg-királyt és erőszakszervezetét Magyarországon, de hazáját bokrétának látta, és láttatta Isten kalapján. *Ady Endre* azért sírt hazája vesztén, mert mérhetetlenül szerette ezt az országot. Az utat kereste, amelyen továbbra is meg tudnánk állni, nemzetiségek helyett immár egyenjogú népekkel szövetkezve, egy hazában, szabadon és boldogan. Mikszáth Kálmán magyarázta fáradhatatlanul, hogy nem szabad haragudni Magyarországra, még az elmaradt vármegyére sem, holott ő volt az ország legélesebb bírálója. De a bírálat és megbecsülés összefért. *Mikszáth* szatírái híven rögzítik a két Tisza nemzedékének antidemokratikus módszereit. Mert az írott szó szabad volt, érdekes ellentmondásként és a miniszterelnöknek el kellett viselnie a kemény bírálatot.

A második világháborút követő judeo-bolsevizmusban a kommunisták átírták a magyarok történelmét, hogy az utódnemzedékkel elfeledtessék a magyarok igaz történetét. Hatalmuk megszilárdításához olyan janicsár nemzedékre volt szükségük, amely napjainkban *„alapszerződésekben”* sem utóda, sem boldog őse, sem rokona, sem ismerőse senkinek, amelyet nem nyűgöznek emlékek, nem lágyít kegyelet, nem befolyásolnak apáktól öröklött hagyományok. Tömegsírba kellett temetni azokat, akik bizonyságot tettek arról, hogy a nemzet, a puszták (végül a gyárak) népe miként fogadta a vérengző judeo-bolsevizmus próbálkozását, amellyel a kommunista államrendszert akarta rákényszeríteni a nemzetre.

Jóformán senki sem érti, a legtöbben maguk az amerikaiak sem, hogy miért kellett a szovjet hadsereget Berlinbe és Közép-Európába engedni, amikor rámenősebb katonai akciókkal 1944 őszén a háborút be lehetett volna fejezni. Akkor a szovjet csapatok még szovjet területen harcoltak, a nyugati szövetségesek terve csak arra irányult, hogy Moszkva visszaszerezze a németektől megszállt területeket. Mihelyt azonban a szovjet seregek átlépték Szovjetunió nyugati határait, a további segítséggel Amerika Keletközép-Európa bolsevizálásának bűntettesévé vált. 1945-ben egyetlen demokratikus ország sem méltatlankodott, amikor a magyarokat minden joguktól megfosztották, emberi méltóságukban a ▶

▶ pornál is lejjebb aláztták és gyilkolták – Európa kellős közepén.

1945-ben Benes a „Kassai program"-ban meghirdette a felvidéki magyarság teljes megsemmisítését. Csehszlovákia ezt törvényerőre emelte, azaz: a hitlerizmus és az általa hirdetett „faji megkülönböztetés" csak Németországban bukott meg Hitler halálával, de a győztes hatalmak által újjászervezett és „demokratikusnak" hirdetett Európában továbbra is faragták a paragrafusokat, hogy miként lehet egy népcsoportot minden emberi jogától megfosztani.

A nemzetközi háttérhez hozzátartozik, hogy a Potsdami-i konferencián Csehszlovákia kérte: hatalmazzák fel a magyar kisebbség kitelepítésére, de ezt a kérelmet a konferencia elutasította. Erre Csehszlovákia saját szakállára nekifogott az ott élő magyarság megsemmisítéséhez. A csonka országba így áttettek 100 000 magyart, ugyanannyit a Szudétavidékre vittek rabszolgaként kényszermunkára. Az elhurcolt magyarokat a szlovákok szabad ég alatt, drótkerítéssel és aknazárral körülvett táborokban tartották s innen vitték el őket. *Harcsár, a katolikus egyház keretein belül úgynevezett „Szlovák női gárdát" alapított. A Felvidéken mindenütt működtek ezek a „vallásos" egyesületek, s ezek tagjai vezették a szovjet katonákat a magyar asszonyok lakására. A szlovák asszonyok fegyverrel kényszerítették a magyar férjeket, hogy végignézzék, amint a szovjet állatok a szerencsétlen asszonyokat véresre gyalázzák, megbecstelenítik.* A borzalmaknak *Mindszenty hercegprímás éles felszólalása szabott végül is határt.* Harcsár a női gárdát nagy kegyesen feloszlatta, illetőleg a továbbiakban mint Női Kongregáció fedőnév alatt tovább működtette. Ez időben írta egy cseh lelkész: *„elveszítettük a jogot ahhoz, hogy kultúrnépnek tartsanak bennünket".*

A német alaposság már 1945-46-ban összeszedte a világtörténelem legnagyobb vérfürdőjének hiteles dokumentumait, ilyen nagy tömegmészárlást csak a Bar Kochba-lázadás idején követtek el a Földközi-tenger térségében a hazájukból kiűzött és elkeseredett zsidók, amikor Ciprus szigetéről kiindulva, Krisztus után 71-ben 400 000 embert gyilkoltak meg.

A „Dokumente zur Austreibung d. Sudetendeutschen" (Bizonyítékok a szudétanémetek kiűzetéséről) c. tanulmány 600 oldalon keresztül bizonyítja, hogy a 3 és fél millió szudétanémet, ill. a cseh medencében élő német ellen alkalmazott kínzások olyan példátlanok voltak, hogy ezrek és ezrek menekültek az önkéntes halálba. Hilbetemben egyetlen napon 60 személy lett öngyilkos. Brüx kisváros 20 000 német lakosából hétszázan követtek el öngyilkosságot, főként az oroszok és csehek által megalázott asszonyok. Az emberi barbárságnak példátlan jelenetei játszódtak le a cseh „humanizmus" földjén. 14 és 16 éves cseh fiúk, ha nem volt elég lőszer, addig tapostak az összeesettek fején, míg valamennyien meg nem haltak.

1945. június 5-én kinyitották a mareki tábor egyes celláit. A foglyokat kivezették, majd hátulról lelőtték őket. Marek cseh partizánkapitány a tábor udvarára kivezényelte a szülőket és a 12-15 éves fiúkat. A gyerekekről lehúzták a nadrágot és hátsórészüket bikacsökkel verték. Miközben a szerencsétlen apák és anyák tehetetlenül nézték gyermekeik kínzását, elhangzott a parancs: „Most pedig agyonlőni őket!" *Aussigban a Svoboda Garda megszállta az Elbe-hidat. A gyermekkocsikkal átigyekvő szudétanémet anyáktól elvették a gyermekkocsikat és azokat a gyermekkel együtt az Elbebe dobták, a kétségbeesett anyákat pedig a „gárdisták" a helyszínen agyonlőtték.* A cseh vérengzés valóban megközelíti a kollektív bűnösség fogalmát. Mert amíg a zsidók ellen elkövetett kegyetlenségekben a németek tizedezreléke sem vett részt és azokról nem is tudott, addig a csehországi népgyilkosságokban sok tízezer cseh vett tevőlegesen részt. *Mi magyarok nem fogunk soha hallgatni a cseh humanizmusnak ezekről a szörnyű dokumentumairól. Mert a német sors magyar sorssá is változott a felvidéki deportálások során.*

Amikor a szovjet csapatok megközelítették az „arany-Prágát", de a nagy amerikai hadvezér, Patton generális 7. amerikai hadseregét Prága falai előtt megállította az akkori Fehér Háznak a már halott Roosevelthez méltó ostobasága, akkor ennek az ostobaságnak százezrek estek áldozatául. *1945 májusában legalább 250 000 népi németet és velük együtt megszámlálhatatlan magyart gyilkoltak meg a legbestiálisabb módon és nem sokkal később 200 000 magyart űztek ki, deportáltak ősei földjéről, ahol 10 évszázadon át éltek elődeik.*

1945. május 5. az úgynevezett „prágai forradalom napja". A prágai tömegőrjöngés közepette „a fegyveres partizán-kölykök – olvasható a világtörténelem legnagyobb vérfürdőjének hiteles dokumentumaiban – a Vencel-térre terelték a fizikai intézet német tudósait. *Itt egy óriási reklámtáblán a német tudósok benzinnel leöntött teste lógott fejjel lefelé. Ezeket az embereket a bevonuló Benes tiszteletére petróleummal leöntötték, majd elevenen meggyújtották. A Vencel-tér lámpaoszlopain szintén lábukkal felakasztott német csecsemők, négy-öt éves gyermekek lógtak, akiket szintén petróleummal locsoltak le és égő fáklyaként emésztettek el.*

Egy prágai téren szovjet páncélos állt. Tornyában egy berúgott orosz kapitány géppisztollyal. Előtte kellett elvonulniuk a nagyobb részt gipszkötéses súlyos sebesülteknek. Amint mentek, a szovjet tiszt megeresztett egy géppisztolysorozatot. Utána az életben maradtaknak újra meg kellett kerülniük a páncélost. Újabb géppisztolysorozat következett, mindaddig, amíg a berúgott szovjet tiszt körül már egész hullahegy emelkedett. Végül már nem volt, aki megkerülje a páncélost. (Olga von Barényi: Prager Totentanz)

Összesen 15-16 000 súlyos német hadisérültet mészároltak le így. Kisebb részben az oroszok, nagyobb részben a cseh „partizánok" és polgári személyek. Benes Eduárd hírhedt kassai beszéde után egész Csehszlovákiában elszabadult a pokol. „Jaj! Jaj! Háromszoros jaj a németeknek, akiket mind likvidálni fogunk."

Íme ez volt a cseh humanizmus.

A magyarok előtt szinte teljesen *ismeretlen Claude Eatherly amerikai őrnagy sorsa, akit kilencszer utaltak az őrültek házába a texasi esküdtek azzal az ürüggyel, hogy skizofréniás reakcióban szenved. Annak idején ő volt az, aki Hirosimára ledobta az első atombombát.*

Claude Eatherly őrnagy titkos naplót vezetett az első A-bomba ledobásának körülményeiről s ezt a naplót 1947-ben nyilvánosságra akarta hozni. *„A az bűnöm – írta naplójában – hogy végrehajtottam a kapott parancsot. Jogom van hozzá, hogy a nyilvánosság előtt vádat emeljek önmagam ellen, ugyanakkor azonban a vádlottak padjára ültessem azokat, akik százezer embert meggyilkoltak, egy egész várost elhamvasztottak anélkül, hogy akár védelmi, akár hadiszempontból erre szükség lett volna.*

Már a nürnbergi tárgyalások kezdetén bombaként csapott a hír az amerikai hadseregbe, hogy *Claude Eatherly* útra készülődik és szenzációval akar szolgálni a nagy perben. *Fel akarta szólítani a négy nürnbergi fő vádlót, hogy ültessék Göringék mellé, a vádlottak padjára és őt is ítéljék el. Ebből a célból 125 oldalas vádiratot állított ki önmaga ellen „egy bűnös parancs végrehajtása és ezerszeres gyilkosság miatt".*

Az amerikai titkosszolgálat idejekorán értesülést szerzett a pilóta szándékairól, melyek alapjaiban rázhatták volna meg a nürnbergi „jogot". A vádiratot, amely tulajdonképpen egy napló volt, elkobozták. A pilótát a lehető legnagyobb sietséggel őrültnek nyilvánították.

A hirosimai pilóta erre még egyszer megírta naplóját s az idegszanatórium balkonján részleteket olvasott fel bátyjának. *„Mindez árt Amerikának. Mi lesz, ha a világ megtudja, milyen sötét hatalmak állnak az A-bomba mögött? – Úgy sem tudsz a dolgokon változtatni – mondta neki a bátyja – ami megtörtént, megtörtént. Saját érdekedben és mások érdekében arra kérlek, eszedbe ne jusson a naplót nyilvánosságra hozni."*

Claude Eatherly bajtársai közül többnek felolvasott a naplóból és T. W. repülőszázados elmondta, hogy különösképpen megjegyezte a napló egy mondatát: *„Amikor már a karórák is homokszemekként hullottak széjjel és Hirosimában csak árnyék maradt az emberekből, mint a sötét függöny hullott lelkiismeretemre a bűntudat. Már a visszarepüléskor véresre haraptam az ajkamat. Valami kővé keményedett a lelkemben, amikor először a tükörbe néztem, azt hittem a Sátán arca tekint rám."*

Amikor legutóbb szabadon volt, egy páncéldobozt vásárolt. Becsomagolta naplóját, az igazi bűnösök teljes névsorát és azt a 3000 átkozódó levelet, amelyet ő személyesen kapott a hirosimai áldozatoktól. Úgy tudjuk, hogy a napló eltűnt, hiábavalónak bizonyult az FBI katonai titkosszolgálatok eddigi munkája. Vajon meg fogja-e tudni valaha a világ, hogy mit írt a hirosimai pilóta, aki megnyitotta az – *atomkorszakot.*

Májusban Hősök Napja van! Ezen a legszentebb ünnepnapon – megfogyva bár, de törve nem – mégis büszke öntudattal és fanatikus hungarista hittel a Hadak Útjára tekintünk s lelki szemeink előtt elvonul a csodálatos sereg... ott látjuk a sereg élén honvisszaszerző Árpádot, Csaba királyfit vitéz székely harcosaival. Szent Lászlót az Árpád-sávos zászlókkal, a mongoldúlás után új országot alapító IV. Bélát, Hunyadi Mátyást fekete seregével. Zrínyit, Dobót a várvédő néppel – aztán a magyar nemzet vezérlő Fejedelmét. II. Rákóczi Ferencet a kuruc hadak élén, majd Kossuth Lajost, Görgeyt, Klapkát... Ott van az Aradi Tizenhárom, az első világháború isonzói, doberdói hősei, majd a doni hősök, Budapest elszánt védői, katonák, leventék, csendőrök, hungarista csapatok, az egyetemi zászlóalj, önkéntes páncélgránátosok, a fiatal légiós lányok rohamsisakban és nyomukban sok ezer mártír... Végül jönnek a mi drága fiaink, a francia idegenlégióban a kommunizmus ellen harcoló hungarista hőseink... mögöttük jönnek az 1956-os, az egész világot megrázó szabadságharcunknak a Nyugat által becsapott hősei, férfiak, nők, ifjak, aggok és gyermekek... sok-sok magyar gyermek hős!...

A Hősök Napján imádságos magyar lélekkel kérjük a Magyarok Istenét, hogy vegye el tőlünk a szenvedések keserű poharát, adjon erőt minden becsületes magyarnak a további küzdelmekhez, a harchoz a hazára szakadt sátáni uralom ellen.

Tudós-Takács János:

EGYIK ZSIDÓ UTÁN A MÁSIK

Miniszterelnökségének dicstelen öt éve után távozott Gyurcsány Ferenc a hivatalából. Ha az őszödi beszédét követő tüntetés-sorozat hatására lemondott volna, a magyar nép örömujjongással fogadta volna a hírt. De Gyurcsány Ferencet nem a magyar nép buktatta meg. Párton belüli intrikák, elvtársi viszályok miatt vette a kalapját, valamint bizonyos taktikai megfontolásból. Túl közel vannak a választások, ne rontsa tovább pártja esélyeit. Így Gyurcsány távozása nem okozott különösebb örömöt a magyar népnek.

Az őszödi beszéd két gondolata váltott ki mérhetetlen felháborodást minden magyarból. Az egyik annak a beismerése volt, hogy ő és elvtársai nemcsak a választást követően, hanem azt megelőzően is hazudtak „nappal, éjjel meg este", vagyis hazug programmal mérették meg magukat a választáson, tehát még a saját párthíveik sem tudták, hogy voltaképpen kire szavaznak.

„Aki mást tévedésbe ejt vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz, csalást követ el" – mondja a BTK. Amit Gyurcsány Ferenc a választások előtti hazudozásával művelt, ezzel a csalás minősített esetét követte el, hiszen közel egy egész népet ejtett tévedésbe igen komoly ügyben, az ország 4 évre terjedő sorsa tekintetében, és ezzel igen nagy kárt okozott. De a csalás jogi definíciója nincs összhangban a jogalkalmazási gyakorlattal: a jogalkalmazó csakis akkor állapít meg csalást, ha forintban kifejezhető kár ér valakit közvetlenül. Ha az ország egy leendő miniszterelnök szándékát tekintve téved, ebből közvetve forintban is kifejezhető, de még nagyobb erkölcsi kára származik millióknak. De ezt a jogalkalmazó nem tekinti csalásnak. Aki így csal, büntetlenül megússza.

Gyurcsány e csalásával nem vált jogilag bűnössé, de annál bűnösebb volt a magyar nép ösztöne szerint. A magyar lélek ugyanis a lelki sérelmet sokkal nagyobb rossznak éli meg, mint az anyagi károsodást. A magyar embert a miniszterelnök hazugsága jobban sérti, mintha anyagi értékektől fosztanák meg.

Ezt nem érzékelte nyilván az MSZP miniszterelnöke, pedig 1956 történetéből megtanulhatta volna, hogy a világtörténelem legnagyobb szabású és legnagyobb hatású forradalmának a közvetlen oka nem a parasztok kolhozba kényszerítése, nem a munkások sokszoros „normarendezés" általi embertelen kizsákmányolása, nem az értelmiségiek tömeges B-listázása volt, hiszen mindezek végbementek, és ezek után évek teltek el forradalmak nélkül. Az 1956-os forradalom egy lelki sérelem miatt robbant ki: Benke Valéria nem volt hajlandó a Rádióban csonkítatlanul felolvasni az egyetemisták követeléseit. Egy lelki érték: a szólás szabadsága utáni vágy gyújtotta lángra a forradalom tüzét.

Ezzel az érzéketlenséggel Gyurcsány katasztrofális hibát követett el.

De elkövetett egy másik végzetes hibát is. Beszéde során trágár szavakkal szidta, gyalázta a magyar népet. Az életszínvonal, a reálkeresetek csökkenését könnyebben elnézte a magyar nép, de ezt az alpári sértegetést már nem volt képes zsebre vágni. Az ok ugyanaz, mint az előbbi: a magyart érzelmi sérelem érte.

Túlzás nélkül mondható, hogy a magyar a világ egyik leggazdagabb érzelmi világgal rendelkező népe. Nem véletlenül itt született meg a világ legnagyobb lírai költője Petőfi Sándor személyében. A magyar nyelvnek a kötetlen szórenddel kapcsolatos hallatlan kifejező ereje szintén ezzel a páratlan érzelmi gazdagsággal függ össze.

De az érzelmileg gazdag egyén is, a nép is sérülékeny, sebezhető. Ilyen a mi népünk is. Ám ez a sérülékenység nem gyengeséget jelent, hanem hatalmas lelki dinamikának hordozója. S az a politikus, aki ezzel nem számol, a politikai gyakorlatban még akkor is megbukik, ha elméletileg – az angolszász recept szerint – kiváló politológus.

De azt lehet mondani, hogy Gyurcsány e hibák ellenére sem bukott el, mert még évekig a végrehajtó hatalom élén maradt. Hát talán mégsem követett el az őszödi beszéddel két végzetes hibát?

De bizony elkövette mindkettőt. Csakhogy a magyar nép is elkövetett két hibát, s nagyrészt ennek volt köszönhető, hogy Gyurcsány még évekig húzhatta.

Az első hiba az volt, hogy a népi indulat csak Gyurcsány és nem az egész posztkommunista garnitúra távozását követelte. Tény, hogy a két hatalmas sértést Gyurcsány Ferenc a maga személyében követte el, de nyilvánvaló volt, hogy ha Gyurcsány távozik, de az MSZP kormányon marad, egy másik „szocialista" miniszterelnökkel csöbörből vödörbe jutunk… Gyurcsány a népünk tudatában szinte a rossz szimbólumává vált, s így elterelődött a figyelem a bűntársairól…

Pedig éppen az 1956-os év számunkra is szolgálhatott volna tanulságul. 1956 nyarán moszkvai parancsra Rákosi távozott a hatalomból, de jött helyette Gerő Ernő, az egykori, spanyolországi tömeggyilkos. Jött az egyik kommunista helyett a másik. Ezt nem lett volna szabad elfelednünk az őszödi beszéd után sem.

De elkövetett a sokat szenvedett népünk egy még nagyobb hibát is, amely a számtalan többi hibának az okozója lett: sikerült elfeledtetni a balliberális médiának a magyar néppel, hogy minden gazdasági recessziónál nagyobb erkölcsi mélyponton állunk: minden második házasság válásba torkollik, hatmillió magzatot meggyilkoltak az anyjuk méhében, mielőtt megszülettek volna, széthullottak a nemzet alapsejtjei, a családok, a legkisebb természetes közösségek. Az ilyen erkölcsi állapotú nép képtelen az összefogásra, nem tud a nemzetért áldozatot hozni. Ezért Gyurcsány sértéseire csak indulattal reagált, de nem százezrek, hanem csak tízezrek követelték Gyurcsány távozását. Egy nagy érzelmi felháborodást váltottak ki Gyurcsány sértései, ezzel megszűnt Gyurcsány hatalma a magyar szívek fölött, de Gyurcsány uralmon maradt, pedig ha százezrek, milliók követelték volna a távozását, forradalom nélkül, véres áldozat nélkül is távozni kényszerült volna… Az érzelmi gazdagság elég ahhoz, hogy a hatalmától megfossza a miniszterelnököt, de az uralmát csak az az egységbe tömörült Nemzet tudja megingatni, amelynek „támasza, talpköve a tiszta erkölcs"…

És jött Gyurcsány után Bajnai, ahogy 1956-ban jött Rákosi után Gerő. Bajnai is elkövetett két hatalmas hibát. „Fájni fog" – jósolta meg a magyar népnek. De arra már nem tartotta érdemesnek a magyart, hogy felvillantsa a reményt: mi lesz az a nagy jó, amiért érdemes ezt a sok áldozatot meghozni.

Természetesen ez a részéről nem pillanatnyi amnézia volt, hanem alibi-keresés. Ő nem ígért semmi jót – tehát nem is lehet rajta számon kérni semmit sem. Legalábbis így gondolja. De elfelejti azt az egészen egyetemes érvényű filozófiai (de a mindennapok tapasztalata szerint is állandóan érvényesülő) igazságot: az akarat tárgya szükségképpen a jó (vagy az igazi, vagy legalábbis látszólagos jó). Aki még a látszatjóval sem tudja kecsegtetni az országot, a szívek feletti hatalmat máris elvesztette. Marad a csupasz uralom, de ha egy politikust nem szeretnek, attól csak félni, vagy azt csak utálni lehet.

Bajnai hibáját elkövette a második világháború alatt Churchill is, aki Anglia népének csak „vért, könnyet, verítéket" ígért. Ő is alibi-politikus volt: nem akart olyat ígérni, amit nehéz megtartani, amiért netán felelősségre lehet vonni a vezetőt.

Persze, azt lehetne mondani, hogy Churchill nem vallott kudarcot, mert Nagy- Britannia a győztesek között fejezte be a háborút. Ez tény, de ez nem Churchill érdeme volt. A második világháború legdöntőbb frontja a német és a szláv nacionalizmus összecsapása volt. S az orosz tömegeket nem azzal vitte harcba Sztálin, hogy „vért, könnyet, verítéket" ígért, nem azt mondta, hogy a háború „fájni fog", hanem meghirdette a „Nagy Honvédő Háborút". S a nacionalista dinamika, a történelem legnagyobb ereje szállt egymással szembe a német és orosz nép részéről.

És a történelem egyik legnagyobb személyisége, a német nép Vezére, Adolf Hitler az 1943-as újévi beszédében nem azt mondta, hogy „fájni fog", hanem így vonta meg az angolszász terrorbombázások mérlegét:

„Ellenségeink romboló és gyújtóbombákkal akarják megsemmisíteni népünket, ehelyett csak még jobban megerősítenek minket szociális egységünkben. A bombázások következtében eltűnik a gazdag és a szegény német közötti különbség. Ezzel akaratlanul is az ellenség a nemzetiszocialista társadalmat erősíti meg; sietteti az új világ megszületését. Az, hogy az új világ létrejötte szenvedéssel jár, természetes, mert minden ember kínok között születik, és minden halandó szenvedések árán jön a világra."

Bajnai másik katasztrofális kijelentése az volt, amikor azt mondta, hogy „nincsenek politikai ambíciói". Erre tényleg önként adódott a válasz, hogy mit keres akkor a politika területén. Itt persze megint az alibi-politikus szólalt meg: nem akar politikus lenni, tőle ne kérjenek számon politikai eredményeket.

De a népünk is megint elkövetett egy nagy hibát: megint elfeledte, és mindmáig felejti, hogy mindenfajta gazdasági „válságnál" sokkal nagyobb katasztrófa, hogy elveszett a tiszta erkölcs, pedig ha az elvész, „Róma ledől és rabigába görbed". Magyarország, a magyar nép is.

De igaza van Széchenyinek: „Bennünk van a hiba, de bennünk van a feltámadáshoz szükséges erő is!" Mindannyiunkon múlik, hogy megállítsuk az abortusz által végzett nemzetpusztítást. Mindannyiunkon múlik, hogy milyen lesz a magyar családok egysége és békéje. Nem törvényszerű, hogy Magyarország vezesse az abortusz és a válás statisztikáját. S ha a Nemzet nem atomizálódik, nem lesz törvényszerű, hogy „két magyar három világnézet". S akkor idővel hatalomra is, uralomra is olyan vezető kerül, aki nem azt hirdeti válság idején, hogy „fájni fog", hanem ezt: „A ti sorsotok az én sorsom. A ti fájdalmatok az én fájdalmam, a ti örömötök az én örömöm, de a ti győzelmetek az én győzelmem is!"

És akkor megint Nemzet lesz a magyar nép.

„Magyarország nem volt, hanem lesz!"

Úgy legyen.

Petíció a Német Szövetségi Köztársaság bábkormányának nagykövet-asszonyához

Tudomásunkra jutott, hogy nemrégiben az Önök által megszállva tartott, fényes múlttal megáldott Közép-Európai állam (történelmi nevén: Németország) területén egy tudományos kérdésben Önökkel egyet nem értő jogászt, Horst Mahlert 12 évnyi börtönbüntetésre ítélték. Ez önmagában nem lenne meglepő, hiszen az Ön által is szolgált zsidó világrend helytartói – legyenek akár Németország, akár más megszállt állam urai – a hasonló eljárástól sosem riadtak vissza. Itt csupán egyetlen probléma áll fenn, mégpedig az, hogy mindeközben Ön, és megbízói a szólás- és véleményszabadság hű szolgáinak, sőt mi több, védelmezőinek tüntetik fel magukat. Az Önök által kizsákmányolt, megbecstelenített, de jure ma is létező Harmadik Német Birodalomban többek között börtönbüntetését tölti Sylvia Stolz, Ernst Zündel, valamint Germar Rudolf is, számtalan német nemzetiszocialista és antiliberális gondolkodóval egyetemben.

Feltehetjük a kérdést: mennyire hisznek Önök a saját hazugságaikban, ha a büntetőjog eszközeivel kell azokat védelmezniük? A kérdés költői, a válasz pedig egyértelmű. Önök félnek. Félnek attól, hogy az „alvó oroszlán" felébred, és a faji öntudatra ébredő új német ifjúság egyszer lerázza magáról az Önök láncait, melyeket hazugságból, megfélemlítésből, és egzisztenciális fenyegetésből fontak eme nagyszerű nemzet élete és gondolatai köré.

Mi, magyar nemzetiszocialisták szolidaritásunkat fejezzük ki, és erkölcsi támogatásunkról biztosítjuk az Önök bábállamában regnáló rezsim által megfélemlíteni kívánt, bebörtönzött bajtársainkat, valamint azok leszármazottait, kiknek szüleit, nagyszüleit az Önökhöz hasonló bábok bábáskodása mellett gyilkoltak halomra, vagy küldtek el életfogytig tartó kényszermunkára a messzi Szibériába.

Azok, akik az Önök által láncra vert Német Birodalomban a hírhedt 130. büntetőjogi paragrafust, és az ehhez hasonlatos szájkosár-jogszabályokat, az azokra épülő gyalázatos eljárási rendekkel együtt megalkották, tudják, hogy uralmuk nem tarthat örökké, és vagy Németország fog eltűnni a föld színéről, vagy Önök. Mi az utóbbiban reménykedünk, mert Németországgal szemben Önök nem alkottak semmi magasrendűt, semmi maradandót a világban, amire nekünk, a fehér faj megtestesítőinek emlékeznünk kellene. Reméljük, egykoron ezt a megbecstelenített épületet újra egy büszke, ereje teljében lévő kultúrnép öntudatos fiai és lányai fogják használatba venni, a Nemzetek Európájának szolgálatában.

Mi nem követeljük Önöktől, hogy változtassanak csúfos gyakorlatukon, hiszen erre – erkölcsi mivoltukból eredően – úgysem lennének képesek. Mi itt nem Önöket, és akasztófára való kenyéradó gazdáikat akarjuk jobb belátásra bírni, és még inkább nem kegyelemért esedezünk Önök előtt. Mi egy üzenetet hoztunk a jobb sorsra érdemes német népnek:

Innen, a nemzetközi- és alkotmányjogilag ma is létező Magyar Királyság területéről kiáltjuk a nemzetközi- és alkotmányjogilag ma is létező Német Birodalom területén elnyomatásban élő faj- és bajtársainknak: a harcot feladni nem szabad, mert a győzelem annál édesebb és maradandóbb emlékű lesz, minél nagyobb áldozatokkal jár! És mert az Igazság az életet szolgálja, és mindig az Igazság győz, nem átmeneti hangulatok! Úgy legyen!

Kelt: Budapest, 2009. április 15-én Pax Hungarica Mozgalom – Magyar Apostoli Királyság'

VÁLASZ A SZÉKESFEHÉRVÁRI EGYHÁZMEGYE NYILATKOZATÁRA

2009. április 4-én, Székesfehérvárt a Független Magyar Gárda Mozgalom (FMGM), és a Pax Hungarica Mozgalom (PHM) tartott közös megemlékezést Prohászka Ottokár, a „Napba öltözött forradalmár” halálának évfordulóján.

Ennek kapcsán, Spányi Antal megyéspüspök sietett nyilatkozatot kibocsátani (még 2-án, azaz két nappal a megemlékezés előtt!), ami a következőképpen kezdődik:

„A Székesfehérvári Egyházmegye megdöbbenve tapasztalja, hogy minden egyeztetés nélkül boldog emlékű püspökének, ***Prohászka Ottokárnak*** nevét politikai erők ismét zászlajukra tűzik, amellyel hírnevet, tömegeket, legitimációt próbálnak maguknak szerezni.

Korábban is volt már példa ilyen törekvésre. Azok, akikkel Prohászka életében nem vállalt közösséget, holta után rá hivatkozva, írásait felhasználva akartak kereszténynek mutatkozni. A püspök tekintélyével törekedtek maguknak elismertséget szerezni. Ennek a koncepciózus, erőszakos felhasználásnak az eredménye az, hogy sok honfitársunk ma félelemmel gondol Prohászka püspökre.”

Mélyen sajnálatos, hogy a Székesfehérvári Egyházmegye püspöki tisztében Prohászka Ottokár utódjának ezek a rendkívül egyszerű, polkorrekt mondatok fogalmazódnak meg a fejében, egy ilyen esemény apropóján.

Spányi Antal megyéspüspök úr ismeri egyáltalán Prohászka Ottokár életművét és gondolatait?

Milyen alapon nyilatkozik ő, Prohászka nevében, hogy kivel vállalt, vagy kivel nem vállalt közösséget?

„Van a magyar lelkesülésnek s gyűlésezésnek ismét egy kiadós tárgya, s az a destruktív sajtó elleni mozgalom. Elismerem, hogy ez honmentő, a hazát és nemzetet szégyenéből s romlásából kiragadni akaró mozgalom. Látom, hogy e tüntetést az undor s utálat váltotta ki annak megtapasztalásakor, hogy mivé lesznek eszmék, eszmények, szabadságok s legnagyobb kincsek egy hazátlan tintakuli had mocskos kezei között

Értem, hogy a nemzet is, mint minden szerves test önkénytelen reflexmozdulatokkal is védekezik a hátbatámadás, a tőrdöfés s lezuhanás ellen, s hogy természetszerűen fölsikolt, mikor azok rongyosra vetkőztetik, mikor ellenségeinek kiszolgáltatják s a söpredéket s a forradalom szennyvizét úrrá lenni segítik a jogrend – ah, a féltett jogrend! – s a szabadság – ah, az ő krokodilkönnyeikkel megsiratott szabadság – fölött.

Értem én azt is, hogy a nemzetnek az a tisztességes része, melynek még ki nem szúrták a szemét paragrafusokkal s meg nem tévesztették életösztönét a „szabadságot”, főleg a „sajtószabadságot mindenki számára” követelő holdkóros frázisokkal, felelősségre akarja vonatni azokat az orgánumokat, melyek bomlasztó munkájának, az államot, a vallást, minden rendet, a sajtószabadságot is lábbal tipró garázdálkodásának köszönhetjük a patkányforradalmat. Jól teszik, hogy ezt követelik, mivel bizonyos igaz, hogy mindez a baj csak a lelkiismeretlen, zsidó sajtó révén szakadt ránk.” (írja Prohászka, 1927-ben, halála előtt néhány héttel)

Vajon nem azokkal vállalna-e inkább közösséget, ma is, Prohászka Ottokár, akikkel azonos értékrendet és nézeteket vall? Vajon, nem ez maga a közösségvállalás? Vagy azokkal, kik gyáván megtagadják szellemi örökségét, és ennek bizonygatására mindjárt meg is örvendeztetik ezt a Prohászka által megnevezett, hazátlan tintakuli had mocskos kezeivel létrehozott, lelkiismeretlen zsidó sajtót egy senki által ki nem kényszerített sekélyes nyilatkozattal?

Hogyan hagyhatja el a megyéspüspök úr tollát egy ilyen blődli, miszerint „sok honfitársunk ma félelemmel gondol Prohászka püspökre”?

Tudom én, hogy manapság bizonyos politikai körökben igen nagy divattá vált ennek a megfoghatatlan, láthatatlan és érzékelhetetlen „félelemnek” a felemlegetése. De, Spányi püspök úr már mindannyiukon túltesz azzal, hogy Prohászka nevét hozza ilyen kontextusba. Ezt persze, rendszerint olyanok teszik, akik elefántcsonttoronyban élnek, és halvány fogalmuk sincs a magyar társadalomban élő igazi félelmekről. Vagy, tisztában vannak ugyan a valóban létező félelmekkel, de ezeket elhallgatva, behelyettesítik azokat saját politikai érdekeiket szolgáló kitalációkkal. Pedig, igazi félelem bizony akad bőven! Ilyen például:

– a létbizonytalanságtól való félelem, a válságtól, az inflációtól, a nyugdíjrendszer összeomlásától, a közbiztonság rohamos romlásától, főleg vidéki környezetben, az egyre elviselhetetlenebb cigánybűnözéstől való félelem, vagy a társadalom jobbik felében élő, a nemzet megmaradása, jövője, erkölcsi hanyatlása felett érzett félelem. (Csak néhányat kiragadva.)

Spányi Antalnak mond ez valamit? Vajon hányszor fejezte ki aggodalmát a „sok honfitársunkat” gyötrő szóban forgó félelmek miatt, és bírálta a mindezekért felelős politikai, társadalmi hatalmat és berendezkedést? Prohászka ugyanis egész életét erre tette fel, nem pedig a kitalált félelmek álszent, érdekből táplálkozó, szemforgató, hatalomhoz törleszkedő mantrázására.

Nyilatkozatát Spányi Antal így folytatja:

„Prohászka Ottokárban azt a főpapot tiszteljük, aki az „emberért élő püspök” volt, aki magát és mindenét szétosztotta a legrászorultabbaknak, aki jó kapcsolatot ápolt a különböző vallású és felfogású emberekkel, aki szociális érzékenységben messze megelőzte korát. Azt a főpapot látjuk benne, aki követendő eszménnyé vált életével, elmélyült istenkeresésével, Isten Igéjének bölcs hirdetésével. Krisztus követése számára mindenek felett állt, így tudta az őt ért támadások kereszttüzében is hűségesen és szeretettel szolgálni Egyházát és hazáját.”

Állított valaki ezzel ellentéteset? De, ha már „az őt ért támadásokról” beszél, honnan is érték ezek a támadások, és miért? Mert, gondolom, ezt már nem lehet ugyanazokra a politikai erőkre kenni, akik „Prohászkát tűzik a zászlajukra”, hogy – Spányi felfogása szerint – „hírnevet, tömegeket, és legitimációt próbáljanak maguknak szerezni”.

Talán, a Faludy György féle zsidó terroristákra gondolt, akik felrobbantották a szentéletű püspök Károlyi kertben álló szobrát? De, akkor vajon mért nem írja ezt le?

Nyilván akkor is tett hasonlóan éles hangvételű nyilatkozatot Székesfehérvár Megyéspüspöke, amikor néhány évvel ezelőtt a zsidó médiában Faludy kultuszának reneszánszának lehettünk tanúi, többek között szánalmasan tragikomikus „szerelmi élete” kapcsán.

Vagy, amikor Gusztos Péter magyar közpénzeken élősködő, szélsőségesen magyarellenes zsidó „politikus”, éppen a „magyar” parlamentben rohant ki Prohászka emléke ellen, számon kérve (!) azokat a politikustársait, akik részt vettek a püspök szoboravatásán?

Vagy Spányi Antal csak azoktól tartja fontosnak az elhatárolódást, akik Prohászka Ottokár emlékét és szellemiségét megőrizni, ápolni igyekeznek (Spányi elképzelésével szemben nem azért, mert így próbálják „legitimálni” magukat, hanem mert azonosulnak Prohászka szellemiségével, nézeteivel, és mélyen tisztelik nagyságát), de azok ellen már semmi kifogása sincs, akik minden lehetséges eszközzel igyekeznek besározni őt, vagy éppen ledöntik a szobrát?

Miféle tébolyult, nyomorult korban élünk, ahol a saját egyházunk lépten-nyomon elhatárolódik tőlünk, megtagadja a híveit, csak azért, hogy a zsidók kegyét keresse?

Aminek a veszélyeire Prohászka az 1890-es évektől kezdődően, egészen 1927-ben bekövetkezett haláláig, több, mint harminc éven át prófétai éleslátással világított rá, és hívta fel a figyelmet, mára totálisan megvalósult. Mi sem bizonyítja jobban, mint a Katolikus Egyház folytonos hajbókolása a zsidóság előtt.

Ha Prohászka ma élne, vélhetőleg sokkal élesebb szavakkal bírálná azt a társadalmat, és mindazt a szennyet, amit a zsidó világuralom és véleményformálás szabadított az emberiségre, nemzetünkre, mint tette azt 90 évvel ezelőtt. Látva a minket körülvevő erkölcsi, szellemi, és fizikai fertőt nyilván aligha jutna eszébe a nemzetiszocializmus vagy a Hungarizmus bírálása, de talán éppen ellenkezőleg: ő állna mozgalmunk élére, utat és példát mutatva, erőt adva saját jelmondatának szellemében, „Dum spiro spero”.

Mi lennénk a legboldogabbak, ha az ilyen rendezvényeket az Egyházzal egyeztetve, mi több, az lenne a normális, ha az Egyház „védnöksége” alatt, annak részvételével tarthatnánk.

Ennek legfőbb kerékkötője az a Prohászka emlékéhez méltatlan, filoszemita szellemiség, amit a Katolikus Egyház egyes magas rangú személyiségei képviselnek

Spányi Antal személyét illetően olyan nagyon azért nem lehetünk meglepve ilyetén megnyilvánulásai révén, hiszen korábban már az MVSZ-sajtószolgálatának köszönhetően tudomást szerezhettünk Árva Vince atya temetésének lebonyolításában vállalt szerepéről:

„A szentmisét végző püspök (Spányi Antal, – a szerző) ismertette Árva Vince életútját szülőfalujából, Rimócról pappá szenteléséig, majd a márianosztrai plébánosságon át pilisszántói kisegítő lelkészségéig, végül a székesfehérvári Papi Otthonban való elhelyezéséig. Említést tett emberi gyarlóságairól és a korral járó elváltozásokról.

Nem esett szó viszont arról, hogy Árva Vince atya a kommunizmus évtizedeiben az egyetlen magyar alapítású szerzetesrend, a Pálos Rend éltetője, titkos vezetője volt. Hasonlóképpen nem esett szó Árva Vince atya élete munkásságának legfőbb gyümölcséről, arról, hogy bíborosi kinevezéssel, és vatikáni képzéssel a Pálos Rend alapítója, esztergomi Boldog Özséb szentté avatásának posztulátora volt, mely feladatot 22 év szívós munkájával, tizenhét kötetbe foglalt mű formájában, 2008-ban fejezett be.”

Spányi Antalnak – akárcsak Prohászka Ottokárnak, és mindannyiunknak – majd az Úristen színe előtt kell számot adnia földi ténykedéséről. Lehet, hogy most célravezetőnek tűnik az érdekből megfogalmazott nyilatkozat, de az isteni ítélőszék előtt az ilyesmi pont az ellentétes hatást éri majd el.

Egyvalamiben azonban biztosak lehetünk: a mi zászlóinkon Prohászka Ottokár neve még akkor is teljes fényében és dicsőségében fog ragyogni, amikor az ő méltatlan utódjának, és a hozzá hasonlóknak dicstelen emlékét már régesrég óta jótékony homály borítja majd.

Végvári Levente Attila

Manfred Köhler:

KIKÉNYSZERÍTETT VALLOMÁSOK: MIÉRT VALLJÁK BE ÁRTATLAN VÁDLOTTAK A BŰNÜKET?

Gyakran teszik fel a kérdést: hogyan magyarázható, hogy az úgynevezett „holocaust" számos tanúja olyan eseményekről tanúskodott, amelyekben nem a leírt módon vett részt, vagy egyáltalán nem vett részt.

Ha megpróbáljuk egy átlagos ember számára érthetővé tenni pszichológiai szempontból a revizionista álláspontot, akkor fontosabb kifejteni, hogy a vádlottak, akiket azzal vádoltak – akár perek keretén belül, akár csupán a nyilvánosság előtt –, hogy részt vettek bizonyos bűncselekményekben, vagy csupán közömbösek voltak azok iránt, hogyan voltak képesek bevallani a bűnüket, még akkor is, ha kimutatható volt, hogy ártatlanok – mindenekelőtt azért, mert a bűncselekmények, amelyekről beszámoltak, egyáltalán nem történtek meg.

„A holocausttal kapcsolatos tanúskodás és vallomások értéke" című elemzésemben kimutattam különféle tényezőket, amelyek egy vádlottat arra indíthatnak, hogy az emlékezete ellenére azt higgye, hogy bűnös egy bűncselekményben, amelyet nem követett el, vagy amely meg sem történt. A harmadik fokú kínvallatások, vagyis a fájdalmas testi sérülések okozása csak egyik eszköz erre a célra. Noha alkalmilag bizonyosan alkalmazták a háború utáni első években a kihallgatások során – Rudolf Höss és a hírhedt Dachau-perek a legkiemelkedőbb példák –, helyénvaló azt a következtetést levonni Arthur Butz-cal együtt, hogy a fizikai erőszak szinte sohasem alkalmas arra, hogy tartósan megváltoztassa egy vádlott nézetét vagy gondolkodásmódját. Aláírhat egy kijelentést közvetlenül a kínzás után, de nem valószínű, hogy alátámasztja azt, miután kívül van kínzói hatókörén.

Sokkal hatásosabbak a különféle agymosó eljárások – amelyeket második fokú kínvallatásoknak is neveznek, és amelyek megváltoztatják a vádlott emlékezetét vagy gondolkodásmódját. A következő példa, amelyet egy friss médiabeszámolóból vettünk, éles megvilágításba helyezi, hogy az ilyen technikákat igen gyakran használták, és ezeknek nem sok közük van a kifinomult pszichológiai módszerekhez vagy a pszicho-farmakológiai szerekhez – a népi hittel teljesen ellentétben. Mindössze arra van szükség, hogy izolálják a vádlottat egy hosszabb időszakra a külvilágtól, érzelmi stressz alá helyezzék és elmondják neki ismételten a történteket, amiket feltehetően hitelesíteni fog.

Ha megfontoljuk az úgynevezett nemzetiszocialista erőszakos bűncselekmények pereibe belevont majdnem minden vádlott helyzetét, akkor látható, hogy ezekben az esetekben a vádlott helyzete a lehető legrosszabb volt, akár a Dachauban, Nürnbergben, Krakkóban és máshol 1945-1948 között lefolyt perek során, akár az összes háború utáni perben, amelyeket 1949 óta Nyugat-Németországban tartottak, akár a jeruzsálemi Eichmann- és Demjanjuk-perekben. Minden vádlottat éveken keresztül börtönben elzárva tartottak a bírósági eljárás tényleges kezdete előtt. Éveken keresztül ki voltak téve a súlyos vádaknak, hogy részt vettek a legkegyetlenebb bűncselekményekben, miközben szembe kellett nézniük életük tönkretételével, vagy halálos ítélet, vagy súlyos börtönbüntetés által. Ráadásul hallották a „holocaust"-történeteket a közvádlóktól, a rendőrtisztektől, a tanúktól, a médiától és néha talán még az ügyvédeiktől is. Rendkívüli erős akaratra és pszichológiai ellenállásra lett volna szükség, hogy az ilyen borzalmas, tudatmódosító nyomásnak ellenálljanak.

A legtöbb vádlott természetesen nem volt ilyen erős. Például Eichmann teljesen megadta magát. Mások, mint az auschwitzi, a majdaneki és a treblinkai perek vádlottjai, nem merték vitatni, illetve nem tudták elképzelni, hogy vitassák az általános történetet, hanem csupán arra törekedtek, hogy a saját bőrüket a lehető legjobban mentsék, ami – objektíve nézve – mindenképpen az egyedüli realista védelmi stratégia volt, mivel az egész történet tagadásának kísérlete az egész világ haragját váltotta volna ki a vádlottak és – jelentősebben, hatékonyabban – az ügyvédek ellen.

Aki elolvassa az USA mindennapi életét tükröző következő drámai történetet, kétszer is meggondolja, mielőtt készpénznek venné a „náci" perekben a vádlottak vallomásait.

1993 áprilisának egyik éjjelén valaki elvágta Gary Gauger idős szüleinek a torkát. Gauger számára elég rossz volt megtudni szüleinek erőszakos halálát, de kiderült, hogy a lidércnyomása csak most kezdődött.

Gauger azt mondta a rendőrségnek, hogy aludt, amikor a szüleit, a 74 éves Morris-t és a 70 éves Ruth-ot megölték. De a rendőrség ezt nem hitte el, és bevitték kihallgatásra. 21 órás vallatás után Gauger megtört és bevallott egy olyan bűnt, amelyet nem követett el.

Noha a rendőrségnek nem volt tárgyi bizonyítéka ellene, az esküdtszék meggyőzésére elég volt a beismerés, hogy kétszeres halálra ítéljék. Gauger fölött kimondták a halálos ítéletet.

Két évvel később egy ezzel össze nem függő országos vizsgálat során a felügyelet magnószalagjai révén egy motoros gengszterbandának egyik tagját elfogták, aki hetvenkedve elmesélte, hogy ő és a bandának egy másik tagja hogyan ölte meg Gaugeréket. A banda tagjait később elítélték a gyilkosságokért és más bűncselekményekért, és Gauger 1996-ban kiszabadult, miután 3 évet töltött rács mögött.

Minden évben bűnözők ezreit ítélik el a rendőrségi kihallgatás során nyert vallomások alapján. Szakértők a törvény által alkalmazott vallatási módszereket oly hatékonynak mondják, hogy az megtörni képes a legkeményebb bűnözőt is – és még azokat az embereket is, akik ártatlanok voltak abban a bűnben, amivel vádolták őket. A szakértők úgy vélik, hogy emberek százai ártatlanul adták meg magukat a vallatásnak és vallottak be olyan bűnöket, amiket nem követtek el.

„Vegyenek valakit, aki sebezhető, mint például egy szomorkodó családtag, vagy olyan valaki, aki nem szokott hozzá ahhoz, hogy szembeszálljon a rendőrséggel. Ha a kihallgatás elég hosszú, valószínűleg vallomást fog tenni" – mondja Rich Fallin, egykori marylandi rendőrtiszt, aki kihallgatásokra szakosodott.

Feltételezve, hogy a rendőrség az igazat mondja

Gauger elmondja, hogy a kihallgatása során folyamatosan tagadta, hogy bármi köze lenne a gyilkosságokhoz. De állítása szerint a rendőrség azt mondta neki, hogy bizonyítékkal rendelkeznek. Tévesen azt feltételezte, hogy a rendőrség nem hazudik neki. A szakértők szerint ezt többnyire azok az ártatlan emberek feltételezik, akiket a rendőrség kikérdez.

„Azt mondták nekem, hogy véres ruhákat találtak a hálószobámban; véres kést találtak a zsebemben" – mondja Gauger, aki sohasem kért ügyvédet, mert úgy érezte, hogy semmit sem kell rejtegetnie.

Azt állítja, hogy körülbelül hajnali 1 órakor a kihallgatás csúnya fordulatot vett. A rendőrség a bűntény helyszínén készült borzalmas fényképeket mutatott halott szüleiről, és ezzel érzelmi mélypontra juttatta. Szülei elvesztése, azzal kombinálva, hogy ismételten hazugnak és gyilkosnak nevezték, tényleg túl sok volt a számára.

„Érzelmileg megzavarodtam, ezekre az emberekre segítséget remélve néztem. Ők nem akarták leállítani a kérdezést. Kimerültem. Feladtam" – mondja. Noha nem emlékezett bűncselekményre, végül elhitte, amit a rendőrség mondott neki. „Azt hittem, hogy öntudatlan állapotban követtem el."

Abból, amit Gauger leírt, semmi sem lepte meg Fallint. „Őket egy kihallgató helyiségben tartják, egy hideg kihallgató helyiségben, hiányos öltözékben, órák hosszat" – mondja, hozzátéve, hogy gyakran nem adnak nekik inni, vagy nem engedik használni a mellékhelyiséget, mialatt kihallgatják őket.

A nyomozók, akik kikérdezték Gaugert, nem voltak hajlandók arra, hogy az ABC NEWS interjút készítsen velük, de az ügyvédjük Gauger folyamatban lévő perében tagadta, hogy a rendőrség hazudott. „Azt hiszem, hogy Gary Gauger kihallgatásának körülményei teljesen megfelelőek voltak" – mondja Jim Sotos, a rendőrség védőügyvédje, aki még mindig megpróbál kételyeket támasztani Gauger ártatlanságát illetően, annak ellenére, hogy egy másik embert már letartóztattak a bűncselekmény miatt.

Pszichológiai hadviselés

Allen Chestnet elmondja, hogy szintén áldozatul esett az „alapos vizsgálatnak" 1998 májusában. Az akkor 16 éves, fejlődési rendellenesség miatt nyomorékká vált fiatalember megvágta a kezét marylandi otthonában. A helyi riporterek, akik Chestnet szomszédjának meggyilkolásáról tudósítottak, meglátták őt, amint a verandáján üldögélt. Miután észrevették a vért a kezén, hívták az állami rendőrséget.

Chestnet-et, akinek a múltjában nem fordult elő erőszak, elvitték és órák hosszat vallatták.

Azt mondja, a kihallgatás alatt úgy tűnt neki, hogy a rendőrségnek nincs kételye a bűnösségével kapcsolatban.

„Így szólt a nyomozó: 'Tudom, hogy te tetted, miért hazudsz nekem?' Így megzavartak engem. Nem gondolkoztam megfelelően" – meséli Chestnet.

Azt mondja, órákon keresztül a kihallgatói azt mondták neki, hogy ő a gyilkos, a tagadása hazugság, ami csak árt neki. Azt mondja, el volt szánva, hogy enged a nyomozóknak, akik felkínáltak neki egy kiutat: a vallomás által.

Még azután is, hogy a hatósági szervek megállapították, hogy az ő DNA-ja nem egyezik a bűntett színhelyén talált nyomokkal, börtönben tartották 1998 novemberéig, ahol –az elmondása szerint – kétszer megkéselték és megerőszakolták más foglyok. A hatóságok még mindig fenntartják, hogy volt okuk meggyanúsítani őt a gyilkosságban való részvétellel. Chestnet azt állítja, hogy a mai napig fél a rendőrségtől. Bepereli a hatóságokat letartóztatása és fogva tartása miatt.

Mind Chestnet, mind Gauger esetében a rendőrség kezdettől fogva nem volt hajlandó elismerni, hogy kierőszakoltak egy vallomást egy ártatlan embertől, a gyanút tisztázandó bizonyíték ellenére. Fallin szerint ez a magatartás általánosan elterjedt a kihallgatók között.

„Néhány nyomozó szenvedélyes nagykutya. Néhányan, magukat jó nyomozónak tartják, tudják, hogy ki tudnak kényszeríteni egy vallomást. Senki sem mondja nekik, mit tegyenek, vagy hogyan tegyék" – jegyzi meg.

„Megtörtek engem"

Raymond Wood esetében a nyomozók nem rendelkeztek többel, mint gyanúval arra vonatkozóan, hogy elütötte autóval és meggyilkolta a barátnőjét. De a rendőrség kínzáshoz folyamodott, hogy vallomásra bírják.

Wood vitatkozott a barátnőjével, Bessie Selek-kel, amikor elmondása szerint megelégelte a vitát, elautózott egy üzlethez. A tanúvallomások szerint Bessie ezután azonnal elment otthonról 0,28-as véralkoholszinttel, és az ellenkező irányban egy sötét, távol eső úton gyalogolt. Elütötte egy autó, és meggyilkolták.

Raymond Wood kikérdezését videoszalagon rögzítették

„Önnek fogalma sincs arról, mennyi bizonyítékkal rendelkezem, Raymond, hall engem?" – mondta az egyik nyomozó a kihallgatás során, amelyet videoszalagon rögzítettek.

A tanúk ténylegesen arról számoltak be, hogy láttak egy összetört fényszórójú autót gyorsan távozni a helyszínről. Wood autójának két működő fényszórója volt. Továbbá, a helyszínen talált összetört fényszóró-üveg nem illett abba az autóba, amelyet Wood vezetett.

Wood ismételten tagadta, hogy bármilyen köze lenne barátnője halálához, de a rendőrségi erőszak túl sok volt a számára. Miután mintegy 6 órát töltött rendőrségi őrizetben, beadta a derekát.

„Szó szerint megtörtek engem. Érzelmi kínzáson mentem keresztül ezen emberek által. Meggyőztek engem, hogy nekem kellett elkövetnem azt" – meséli.

Miután egy bíró megnézte a videofelvételt, nem vette figyelembe a vallomását, és a rendőrség is elejtett minden vádat, de csak azután, hogy Wood egy évet börtönben töltött. A rendőrség kitért az interjú elől, hivatkozva a Selek halálával kapcsolatos folyamatban lévő vizsgálatra. De egy nyilatkozatban a nyomozók mellé álltak.

Wood szabad, de azt mondja, hogy valójában nem lesz túl az ügyön, amíg a rendőrség nem kér tőle bocsánatot.

„A bocsánatkérés leszállítaná őket az Isten-szerű piedesztáljukról, miszerint [ők] nem követhetnek el hibákat. Az újra emberivé tenné őket" – mondja Wood, aki többre értékelne egy bocsánatkérést a pénzügyi kártérítésnél.

ABC NEWS, 2003. március 15.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Inotai László Zoltán:

BÁTORSÁG, BÖLCSESSÉG, BECSÜLET

Gömbös Gyula magyar királyi miniszterelnök 2. befejező rész

Gömbös feladva tehát katonai ambícióit, a politika mellett kötelezte el magát. Életpályájának ezen új szakasza megalapozásában a MOVE már eleve rendelkezésére állt. A Nemzeti Hadsereg 1919. november 16-i budapesti bevonulási ünnepségére a MOVE 2000 meghívót kapott, ezzel elismerve az egyesület jelentős szerepét a hadsereg megteremtésében. Horthy 1919. december 13-i hadparancsának – amelyben a hadsereg tisztikarának a MOVE soraiba lépését ajánlotta – és nem utolsósorban Gömbös kiváló szervezőmunkájának köszönhetően a MOVE működését sikerült a csonka ország teljes területére kiterjeszteni. Idővel szerte az országban sportszakosztályokat hoztak létre, ugyanis Gömbös – egy hazafi által aligha vitatható módon – kiemelt fontosságot tulajdonított az ifjúság nevelésében a tömegsportnak. A MOVE mellett Gömbös számos egyéb társaságnak (pl. az Etelközi Szövetségnek) vált oszlopos, vezető tagjává. E társaságok, de különösen a MOVE szorosan együttműködtek a Nemzeti Hadsereg fővezérségével és kezdetben ez biztosította Gömbös politikai súlyát. Személyének jelentőségét igazolja az a tény is, hogy igen erős támadások érték a Habsburg-pártiak, a legitimisták részéről. Gömbös ugyanis a szabad királyválasztók sorait erősítette, akik nem ismerték el a Habsburgok jogát a magyar trónra, mert meggyőződésük szerint IV. Károly lemondásával a Pragmatica Sanctio érvényét vesztette, ezért egy nemzeti király megválasztását tartották az egyetlen lehetséges megoldásnak. A legitimisták Gömbösben már akkor egyfajta vezetőt láttak, ezért részben a sajtón keresztül, részben pedig Horthy személyének közvetlenül címezve támadták Gömböst. Horthy – akit egyébként a legitimisták maguk közé számítottak – azonban helyesen mérte fel, hogy a Habsburgok restaurációja korántsem aktuális a pillanatnyi helyzetben, ugyanakkor személy szerint Gömbösben is kellő bizalma volt, ezért ezek a támadások sikertelennek bizonyultak.

1920. június 13-án Törökszentmiklóson a Kisgazdapárt színeiben induló Gömböst nemzetgyűlési képviselőnek választották, így politikai hátterét már nem csupán különböző nyílt, vagy féltitkos társaságok biztosították. A Kisgazdapártban a Nagyatádi Szabó István vezette szárnyhoz tartozott, majd – ettől az irányvonaltól nem eltérve – hamarosan egy kisebb, párton belüli csoport alakult ki körülötte, amely csoport fajvédők néven vált ismertté. Ide tartozott többek között Eckhardt Tibor, Ulain Ferenc és a később igen dicstelen szerepet betöltő Zsilinszky Endre (aki a Bajcsy előnevet csak később, vitézzé avatásakor illesztette be neve elé).

Gömbös első nagyobb szabású terve, amelynek sugalmazója alighanem Bethlen István lehetett, egy egységes nagy kormánypárt létrehozása volt a KNEP (Keresztény Nemzeti Egység Pártja) és a Kisgazdapárt egyesülésével. E terv hátterében alighanem az állt, hogy Horthy Bethlen számára ajánlotta fel a miniszterelnöki pozíciót és a leendő miniszterelnök egy erős parlamenti támogatást szeretett volna a háta mögött tudni. Gömbös segítségét a leendő miniszterelnök egy államtitkári pozícióval honorálta volna. A teljes pártfúzióra végül nem került sor, csupán egy pártszövetség jött létre, amelynek elnökévé a nagyszerű székesfehérvári püspököt, Prohászka Ottokárt választották. Bethlen végül nem vállalta egyelőre a kormányfői megbízatást, így Gömbös kinevezésére sem került sor. Az új miniszterelnök gróf Teleki Pál lett 1920 nyarán. Amikor az 1921 húsvétján lezajlott első királypuccs folyományaként lemondott Teleki után a kormányzó ismét Bethlennek ajánlotta fel a miniszterelnöki bársonyszéket, akkor Gömbös államtitkári posztja ismét előtérbe került, de a legitimisták, főleg gróf Andrássy Gyula ellenállása ezt újfent meggátolta. Ezzel kapcsolatosan került sor az első súrlódásra Bethlen és Gömbös között.

A második, ezúttal fegyverek útján megkísérelt királypuccs meghiúsításában Gömbös már tevőlegesen is részt vett. Egyrészt hivatalosan, mint összekötő a kormány és a Horthyhoz hű erők főparancsnoka, Nagy Pál gyalogsági tábornok között, másrészt, mint a MOVE elnöke, azzal, hogy mozgósította az irreguláris alakulatokat, az egyetemi zászlóaljakat, amelyek aztán döntő szerepet vállaltak a király számára vereséget hozó budaörsi csatában.

Az 1921. november 6-i trónfosztással lekerült a napirendről a királykérdés és ismét előkerült a régi terv az egységes kormánypárt megteremtésére, amely 1922. február 2-ára valósággá vált, és még e hónap végén Gömböst a létrejött Egységes Párt alelnökévé választották.

Az 1922. évi választások után Gömbös ismét a Nemzetgyűlés tagja maradt, ezúttal – és haláláig minden alkalommal – az abádszalóki választókerület jóvoltából, amely kerület az 1922-es választási rendeletnek köszönhetően jött létre, a törökszentmiklósi választókerület kettéosztása révén.

Az 1922. év második felétől Bethlen konszolidációs politikája egyre markánsabban tért vissza a háború előtti nemesi-liberális vonalhoz, amellyel egyre távolabb került Gömbös földosztást és a zsidóság befolyásának visszaszorítását szorgalmazó felfogásától. Ez a távolodás vezetett el végül Gömbösnek és barátainak a kormánypártból való kiválásához és egy új párt megalakításához 1923 augusztusában. Az új párt a Nemzeti Függetlenségi (Fajvédő) Párt elnevezést kapta, de a köznyelv csak Fajvédő Pártként emlegette.

1922 ősze óta Itáliában Mussolini volt hatalmon és Gömbösnek nem csupán a fasiszták katonás fellépése nyerte el tetszését, hanem számos ponton talált hasonlóságot saját nézetei és a fasiszta ideológia között. Pályafutása során tisztában volt azzal, hogy annak (és a később győzedelmeskedő német nemzetiszocializmusnak) a másolása nem járható út Magyarország számára, de annak a magyar néplélekhez való igazítását lehetségesnek és szükségesnek látta. Ennek megvalósítása végül Szálasi Ferenc nevéhez fűződik és hogy ez Gömbösnek miért nem sikerült, arra majd még a későbbiekben kitérünk.

Gömbös 1925-ben családi problémákkal is szembesült, mert a Bécsben nagypolgári viszonyokhoz szokott felesége nehezen viselte el a szűkös Baross utcai lakást, ugyanis Gömbös a Haza szolgálatát mindig fontosabbra tartotta, mint személyes vagyonának gyarapítását. A fiatalasszony végül Budapestre rendelte bátyját, a Reichert család fejét, aki bejelentette a férjnek a feleség válási szándékát. Hivatalos indokul azt hozta fel, hogy húga annak idején egy ígéretes jövő előtt álló vezérkari tiszthez ment feleségül és nem egy kalandor politikushoz. Gömbös kénytelen volt beadni a derekát és megbízta pártbéli társát, Ulain Ferenc ügyvédet a válás jogi eljárásának lebonyolításával. Politikai ellenfelei később Gömbös szemére vetették válását, amit egyébként az evangélikus vallás nem tilt, de mint láthattuk a válás kezdeményezője valójában a feleség volt. Gömbös Gyula 1926-ban másodszor is megnősült, egy elvált asszonyt vett feleségül, Szilágyi Erzsébetet, aki a MOVE női szakosztályának elnöke volt, így politikai szempontból is hű társnak bizonyult egészen az 1933. június 17-én bekövetkezett haláláig. Ehelyütt említhető, hogy Gömbös harmadszor is megnősült, mégpedig első feleségét, gyermekei édesanyját vette el újra 1934. augusztus 23-án.

Az ellenzéki lét 1928-ig tartott Gömbös életében, ekkor visszatért a kormánypártba. Ennek okai igen szerteágazóak és meghaladják ezen írás kereteit, ezért futólag említhető

meg a Fajvédő Párt 1926-os választási veresége (a pártból csak Gömbös nyert mandátumot), valamint az 1925-ben kirobbant frankhamisítási botrány okozta politikai válság. A frankhamisítási ügybe ugyanis számos olyan személy is belekeveredett, akik a Fajvédő Párt sorait erősítették és akik most távozni voltak kénytelenek a pártból. Maga Gömbös teljesen tiszta volt az ügyben, noha az ellenzék mindent elkövetett, hogy legalább egy kevés kompromittáló adatot felkutasson, de siker nélkül.

1927. április 5-én aláírták Rómában a magyar-olasz örökbarátsági szerződést, amelyet Gömbös is üdvözölt, jeleként a kormánypárthoz való közeledésének. Az Egységes Pártba történő visszatérése – amellyel egy időben a honvédelmi államtitkári megbízatást is megkapta egy kormányátalakítás révén – nem csupán egyszerű behódolás volt Bethlen politikája előtt, hanem annak is köszönhető, hogy a magyar kormánypolitika kezdett olyan irányba mozdulni, amely Gömbös politikai krédójának is megfelelt.

1929. június 16-án került sor vitézzé avatására, majd ez év októberében a kormányzó honvédelmi miniszterré nevezte ki. Miniszteri tevékenységének elsődleges célja – a trianoni diktátum által egyelőre tiltott – általános hadkötelezettség visszaállítása volt. Ennek nyílt megvalósítására persze még nem kerülhetett sor, ezért rejtett módon, egyebek mellett a leventemozgalom, a különböző helyi lövészegyletek megalakítása útján készítették fel az ország férfilakosságát a katonai szolgálatra.

Az 1929 őszén kirobbant gazdasági világválság idővel hazánkat is elérte, és ez megingatta Bethlen pozícióját. Bethlen megérezve pozíciójának meggyengülését, beadta lemondását, hogy majd – szándéka szerint – egy alkalmas időben visszatérjen a kormányfői székbe. Már ezidőtájt szóba került Gömbös miniszterelnöki kinevezése, de végül Horthy nem mellette, hanem az addigi külügyminiszter, gróf Károlyi Gyula mellett döntött, akit 1931. augusztus 19-én iktattak be tisztségébe. Az új kormányban Gömbös megőrizte miniszteri pozícióját. Károlyi – akárcsak a mai illegitim rendszer miniszterelnöke – az ország hitelképességének megőrzését tűzte ki elsődleges célul, ezért komoly megszorításokat vezetett be, ő maga tüntetően autóbusszal járt be a miniszterelnöki hivatalba. Ez a gesztus azonban inkább köznevetség tárgyává vált, mintsem elismerést váltott volna ki. Az egyre növekvő elégedetlenség, Károlyi intézkedéseinek hatástalansága és a hazafias erők fokozódó nyomása folytán Horthy már 1932 áprilisában jelezte Gömbös felé, hogy készüljön a kormányfői teendők ellátására. A tényleges kinevezésre végül 1932. szeptember 29-én került sor (a beiktatásra október 1-én), így Gömbös számára elegendő idő állt rendelkezésre kormányprogramjának kidolgozására, amelyben elvbarátai (például a személyes jóbarát Hóman Bálint) mellett részt vett a Magyar Nemzeti Bank igazgatója, Imrédy Béla is, aki akkor még angolszász orientációjáról volt ismert. Az elkészült kormányprogram, a nevezetes Nemzeti Munkaterv 95 pontból állt. Egyesek állítása szerint ezzel az evangélikus Gömbös Luther 95 pontból álló téziseire utalt, de a valóság az, hogy a kormányprogram eredetileg 100 pontból állt, e pontok közül ötöt maguk a miniszterjelöltek vetettek el. A program tartalmazott egy azonnal végrehajtandó, ún. sofort-programot, amely elsősorban a gazdák terheit enyhítette volna, valamint a városi munkanélküliség csökkentésére irányult. A Munkaterv többi része egy erős kormányzati rendszer és egy hatalmas tömegpárt megteremtését irányozta elő.

A miniszterelnöki pozícióban Gömbös hozzáláthatott nagy terveinek megvalósításához, amelyhez a mintát Mussolini Olaszországa szolgáltatta. Nem véletlen, hogy első külföldi útja Rómába vezetett. Egyéb külföldi útjai mellett azonban sor került egy másik nevezetes külföldi útra is, amelyet az akkori angolszász orientáltságú belpolitikai csoportok és a mai időkben is a hivatalos vonalat követő történészek rosszallóan emlegetnek. Ennek előzménye, hogy 1933. január 30-án Németországban Hindenburg birodalmi elnök Adolf Hitlert nevezte ki birodalmi kancellárrá és ez év nyarán – elsőként a kormányfők közül – Gömbös Berlinbe látogatott. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy nem mint kormányfő, hanem mint magánember érkezett a III. Birodalomba, Alfred Rosenberg meghívására, ugyan-

akkor a Führerrel folytatott tárgyalásai igen pozitív hozadékkal jártak Magyarország számára. Többek között megállapodtak abban, egyelőre csak körvonalakban, hogy Németország a világpiaci ár feletti áron megvásárolja Magyarország gabonafeleslegét, cserébe Németország ipari termékeket ad el Magyarországnak. Ennek a megállapodásnak – amelynek konkretizálására 1934 februárjában került sor – köszönhetően a magyar gazdaság megkezdte a kilábalást a gazdasági válság okozta gödörből.

Belpolitikai téren Gömbös két fontos célt tűzött ki, amelyek közül életében egyik sem teljesült. Az egyik a földosztás volt, a másik a titkos választások bevezetése. A földosztásra a háború után a kialakulóban levő bolsevik rezsim kerített sort, hogy aztán a téeszesítések útján újra elvegyék a földet a parasztoktól, a másikra Gömbös utóda, Darányi Kálmán miniszterelnöksége idején került sor. E célok meghiúsulása szinte törvényszerű volt. Az egyébként erőskezű ember hírében álló Gömbös saját pártján belül is komoly ellenzékkel találta magát szemben, a kormánypártban többséget képviselő, Bethlen vezette konzervatív beállítottságú csoport ellenezte Gömbös terveit. Így Gömbös kénytelen volt kompromisszumot kötni Bethlen csoportjával. Az 1935. március 5-én megalakult második Gömbös-kormánynak már sikerült megszabadulnia Bethlen befolyásától, az utóbbi ki is lépett a kormánypártból néhány hívével, de ekkor már kevés idő állt rendelkezésre Gömbösnek az életéből ahhoz, hogy komolyabb reformjait megvalósítsa. Egy másik nevezetes kompromisszumot is kénytelen volt megkötni, mégpedig a zsidó nagytőkével szemben. Mind a neológ, mind az ortodox zsidók szervezete megkereste őt, de találkozóra csak az előbbi szervezettel került sor és ennek eredményeként jelentette be nevezetes parlamenti beszédében, hogy a zsidókérdésben alkotott nézeteit revideálta. E bejelentés a radikális szemléletű jobboldali embereket végképp meghökkentette és igen sokan közülük el is távolodtak Gömböstől (bár a helyes kifejezés az lenne, hogy Gömbös távolodott el tőlük). Az ortodox zsidók szervezetével végül nem került sor találkozóra, talán azért, mert ők a támogatásuk fejében – jellemző módon – a kávéimport monopóliumát kérték.

Noha fő céljait nem sikerült megvalósítania, de korántsem nevezhetjük őt sikertelen kormányfőnek. Ahhoz, hogy nagy tervei sikerüljenek, a kényszerű kompromisszumokat elkerülhesse, egy erős tömegpártra lett volna szüksége, amelynek létrehozására – a kormánypárt gyökeres átalakításával – megtette a szükséges lépéseket. A párt (Nemzeti Egység Pártja = NEP) korszerű fasiszta típusú átszervezése nagy erőkkel indult meg. Noha Gömbös első számú példaképe a Duce volt, a pártszervezésben mintául az NSDAP szolgált. A probléma csak abból adódott, hogy egy ilyen pártot felülről nem lehet megszervezni. A Führer a 20-as évek elején csupán néhány társával kezdte meg a párt kialakítását és kemény harcok, üldöztetések érlelték meg az NSDAP-t arra az időre egy elhivatott, hatékony párttá, amelyben a párttagok fanatizmusa biztosította a sikereket. A NEP vármegyei vezetését a helyi főispánok látták el, a szervezőmunkát a megyei jegyzők végezték fizetés és a legtöbb esetben különösebb meggyőződés nélkül. Az egyes települések helyi szervezeteinek kiépítését ún. élharcosokra bízták, akik többé-kevésbé elkötelezett helyi lakosok voltak. Ott, ahol sikerült olyan embert találni e feladatra, akit az adott település lakossága zömében elfogadott, viszonylag sikeresnek bizonyult a pártépítés, de igen sok helyen a megfelelő emberre sem sikerült ráakadni, így összességében felemás eredmény született. Egy ilyen módon felülről megszervezett pártból, ahol a szervezők zöme politikai haszonlesésből vagy csupán – mint a megyei jegyzők esetében – utasításra csatlakozott, a kellő fanatizmus teljes mértékben hiányzott. Annak érdekében, hogy ilyen körülmények között is biztosítva legyen a párt nagyarányú győzelme, Gömbös rákényszerült a titkos választójog bevezetésének elhalasztására is.

A második Gömbös-kormányban a miniszterelnök munkáját már igen megnehezítette az egyre súlyosbodó vesebetegsége, amelynek kezelésére 1936 szeptemberének elején egy müncheni klinikára utazott. Életét azonban már nem sikerült megmenteni, Münchenben hunyt el 1936. október 6-án. Ravatalát a Rezidenzben, a bajor királyi palota császári udvarában állították fel és a III. Birodalom méltó gyászünnepélyt rendezett tiszteletére, amelynek során ravatala előtt lerótta kegyeletét sok birodalmi vezető mellett a Führer is. Koporsójának hazaszállítása után az Országház kupolatermében helyezték el ravatalát, ahol több tízezer ember búcsúzott tőle. Innen indult végső útjára, a Kerepesi úti temetőbe. A gyászszertartáson a magyar társadalmi és politikai élet vezető személyiségei mellett Hermann Göring porosz miniszterelnök, Kurt Schussnigg osztrák kancellár és Galeazzo Ciano olasz külügyminiszter is részt vett. Sírhelyét 1941-től Örkény vezér szobra díszítette (1946-ban eltávolították), a Döbrentei téren pedig egy őt ábrázoló hatalmas szobrot, Pásztor János alkotását állították fel emlékére. A szobor talapzatán a „Bátorság, bölcsesség, becsület" szavak jelezték az utókornak a magyar nép e fiának emberi nagyságát. A szobrot bolsevik terroristák robbantották fel halálának 8. évfordulóján, 1944 október 6-án.

Munkásságát összegezve elmondhatjuk, hogy nagy célkitűzései, amellyel Magyarországot az új korszellem irányába kívánta fordítani, ugyan nem sikerültek, de személyének tisztasága, egyenessége mindenkoron példaképül szolgálhat a magyar nép számára, és eljön majd az az idő a magyar nép történetében, amikor a hivatalos történetírásban is megkapja azt a tiszteletet, amit megérdemel. Sajnálatos, hogy a ma átlagembere, köszönhetően az elmúlt több, mint 60 év eltorzított történelemtanításának, nincs tisztában az ő személyének jelentőségével, emléke még szülőfaluján, Murgán is megkopott, noha szülőháza mind a mai napig áll, szüleinek sírja pedig a falu temetőjében található (a mai közállapotokra jellemző, hogy cigány színesfém tolvajok nemrég ellopták a sírt övező kerítést). A mi feladatunk, hogy a magyar nemzetiszocializmus e korai előfutárának emléke ne merüljön feledésbe és ha majdan eljön annak az ideje, szülőházán emléktábla idézze a lakosság és az arra vetődő utazó tudatába, van valaki, akire a falu méltán büszke lehet. Talán ennek előjeleként vehetjük a falu mellett hősi halált halt német katona sírjának helyreállítását, mely tett Glaser Gyula testvérünket dicséri, aki nem csupán e katona földi nyughelyét állította méltó állapotba, hanem a katona történetét is felkutatta. A 19 évesen hősi halált halt Konrad Schrödert a visszavonuló német csapatok hagyták hátra utóvédként és ő mintegy két héten át tartotta a frontot az oroszokkal szemben. Amikor halálos sebet kapott, bevonszolta magát a közel 2 km-re fekvő faluba, ahol a murgai lakosok ápolták egészen 1944 októberében bekövetkezett haláláig. Sírját egy ideig rendben tartották, de idővel elhanyagolttá vált, Azonban hiszem, hogy ahogyan e német hős emléke sem enyészik el immár, úgy e nagyszerű miniszterelnökünk emléke is felragyog majd és Gömbös Gyula idővel elnyeri méltó helyét a magyar Pantheonban.

Brian Chalmers:

A „ZSIDÓKÉRDÉS” ÉS AZ INKVIZÍCIÓ A XV. ÉS A XVI. SZÁZADI SPANYOLORSZÁGBAN

Szinte lehetetlen a zsidó történelem bármely fejezetébe belemélyedni anélkül, hogy ne fedeznénk fel tanulságokat a magunk kora számára. Erre a XV. és a XVI. századi Spanyolország különösen találó példa. Erről a korszakról és különösen a spanyol inkvizícióról alkotott véleményünk még napjainkban is befolyásolja a magatartásunkat a zsidók és a gojok közötti viszonnyal kapcsolatban. Az inkvizíciót úgy tekintik, mint a zsidó történelem egyik legsötétebb és a keresztény történelem egyik legszégyenteljesebb fejezetét.

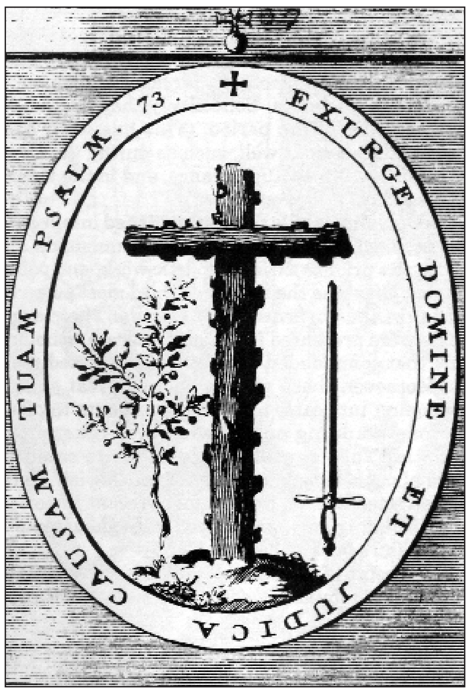
A keresztény Spanyolországban 1391-ben az intenzív, felgyülemlett zsidóellenes érzelmek nagy hevességgel törtek elő a jómódú, berendezkedett zsidó közösség ellen. A spanyol városokat kegyetlen pogromok árasztották el, amelyek sok tulajdont pusztítottak el és számos életet követeltek.

Így kezdődött egy évszázados konfliktus zsidók és gojok között, ami az összes zsidó Spanyolországból történő tömeges kiűzésével 1492-ben tetőződött. (Tíz évvel később a mohamedánokat hasonló módon űzték ki.) Izabella királynő és férje, Ferdinánd az 1492. március 31-i kiűzési rendeletükben hírül adták azon „elhatározást, hogy mindkét nemhez tartozó minden zsidót mindörökre kitiltunk országunk területéről”. A zsidóknak halálbüntetés terhe mellett négy hónapon belül el kellett hagyniuk az országot, magukkal vihették személyes holmijaikat, kivéve az aranyat, ezüstöt, pénzérméket vagy ékszereket. A kiűzött zsidók számát általában 165 000–400 000-re becsülik. Mintegy 50 000 zsidó a kikeresztelkedést választotta, hogy elkerülje a kiűzetést. Kolumbusz Kristóf a naplójában megjegyezte: „Ugyanabban a hónapban, amelyben Őfelsége kiadta a rendeletet, hogy minden zsidónak távoznia kell az országból, parancsot adott nekem, hogy kellő számú emberrel induljak expedíciós utamra, India felfedezésére.”

A zsidók kiűzése és a zsidóellenes indulatok kitörése közös vonása volt mind az európai, mind a nem-nyugati társadalmaknak számos évszázadon át és különféle politikai és vallási rendszerekben. Mindazonáltal említésre méltó ezen XV. és XVI. századi spanyolországi akciókkal kapcsolatban, hogy *a zsidók tízezrei elkerülték mind a halált, mind a kiűzést azzal, hogy áttértek a keresztény hitre.* Ennek következtében a XV. század közepén Spanyolországban volt egy számszerűen nagy (talán 100 000) főből álló, politikailag és gazdaságilag jelentős közössége a zsidó származású embereknek, akik – legalábbis külsőleg – keresztények voltak.

Az inkvizíció létrehozása Spanyolországban

Az 1449-es toledói dühödt zsidóellenes felkeléstől kezdődően a spanyolok ellenséges érzelmei e kikeresztelkedett zsidók ellen irányultak, akiket „új keresztényeknek”, „áttérteknek”, vagy megvetően „disznóknak” neveztek. Ez az új ellenséges érzület nagyrészt azért alakult ki, mivel ezek az új keresztények – Cecil Roth zsidó történész szavaival élve – **„zsidók voltak mindenben, kivéve a nevüket, és semmi másban nem voltak keresztények, mint a külsőségekben”**. Másrészt azért is, mert ezek a megtértek, mentesülve azoktól a jogi korlátoktól, amik a „nyílt” zsidókat sújtották, igen gyorsan a spanyol társadalom magasabb köreibe kerültek, és vetélytársként fenyegetést jelentettek az egész „régi (nem-zsidó) keresztény” társadalom számára, annak legmagasabb körei kivételével.

Az inkvizíció emblémája: a keresztény kereszt baloldalán az irgalmasság szimbóluma, jobboldalán az igazságosságé. A körben az inkvizíció mottója: „Kelj fel Uram, és ítéld meg a Te ügyedet”

Az „A History of Marranos” című írásában Cecil Roth összefoglalja a központi problémát. **„Fajilag, a hitükben és nagyrészt a gyakorlatukban”** az áttértek **„ugyanazok maradtak, akik voltak az áttérésük előtt.”** Roth így folytatja: Ezek az új keresztények **„csak névleg voltak keresztények; nyilvánosan minimálisan voltak keresztények, míg a magánéletükben maximálisan megőrizték a régi hitüket… A kereszténység alig jelentett többet, mint azt, hogy a zsidók jelentős aránya az Egyházon kívüli hitetlenből Egyházon belüli eretnek lett… Az emberek egyre szenvedélyesebbé váltak, nem volt elvárható tőlük, hogy értékeljék a téma teológiai finomságait… Az áttért zsidókat csupán álszenteskedő zsidóknak láthatták, akik semmit sem vetkőztek le népszerűtlen tulajdonságaik közül, miközben az állam legmagasabb pozícióiba küzdötték fel magukat.”**

Egy másik zsidó történész, Howard Fast, hasonlót állapított meg:

„A probléma lényege az, hogy az áttért zsidók zöme zsidó maradt, megkapták a keresztséget, magukra öltötték a kereszténység külső díszes kellékeit, és családjuk, otthonuk és szívük elvonultságában olyasmit tettek, amit azután ’judaizálásnak’ neveztek… És nemcsak judaizáltak, hanem érezvén a hatalmat és biztonságot, amit nyertek, segítették azokat a zsidókat, akik zsidók maradtak, megelőzték az üldözések nagy részét és kedvezményeket eszközöltek ki számukra.”

Az áttért zsidók elleni folyamatos, évtizedekig tartó zavargások után Izabella és Ferdinánd pápai jóváhagyással létrehozták 1480-ban a spanyol inkvizíciót. Ennek feladata volt: harcolni a vallási eretnekségek ellen és kiemelni a titkos zsidókat és mohamedánokat az „új keresztények” közül. A The Oxford Dictionary of the Christian Church szerint **„az inkvizíciót nagyrészt a polgári hatalom kezdeményezte, *mint a zsidók ellenőrzésének eszközét,* akiknek a száma, gazdagsága és a mórokkal való gyakori cselszövései aggodalomra adtak okot”.**

Ez a nagymértékben központosított intézmény Tomas de Torquemada vezetése alatt végezte munkáját, aki tehetséges és energikus Fő Inkvizítor volt és az auto da fé-t, a „hit aktusát” és az elevenen elégetés által végbemenő tisztulás rítusát egyszerre borzalmas és megragadó látványossággá tette.

Az inkvizíció elé vitt személyek túlnyomó többsége (az inkvizíció 20 éves tevékenysége alatt) eretnekséggel vádolt áttért zsidó volt (akik titokban judaizáltak). Az idő múlásával az inkvizíció a kereszténység és a Spanyolországban megszilárdult rend védelmét szolgáló hatalmas intézménnyé fejlődött. (A XIX. század elején szüntették meg.) Nagy szerepet játszott Izabella és Ferdinánd meggyőzésében 1492-ben arról, hogy ki kell űzni a maradék nem kikeresztelkedett zsidót, arra hivatkozva, hogy összejátszottak az áttért zsidókkal, és prozelita célzatú visszatérítő munkát folytatnak egykori hitsorsosaik között.

Hangsúlyozni kell, hogy a spanyol inkvizíció borzalmas híre nagyrészt megalapozatlan volt. Kegyetlenségét és önkényességét az évszázadok alatt nagymértékben eltúlozták, nagyrészt a katolikusellenes és spanyolellenes propaganda következtében. A spanyol inkvizíció kínvallatást ritkán alkalmazott, és az eretnekek elleni ítéletekben nem voltak olyan szigorúak, mint ebben az időszakban a többi európai ország.

Titkos zsidók

A történelem e fejezetének majdnem összes krónikása egyetért abban, hogy a legtöbb áttért zsidó kereszténysége nem volt őszinte, és ők titokban zsidók maradtak. Ahogy a zsidó történelem zsidó tudós ismerői rámutattak, az üldöztetésre mindig a „kriptojudaizmus” volt az általános zsidó reagálás, vagyis külsőleg ragaszkodás az uralkodó szociális-vallási szokásokhoz és értékekhez, míg közben titokban hívek maradtak a zsidó néphez és valláshoz.

A kriptojudaizmus már a Krisztus előtti V. században is tapasztalható volt, akkor amikor Zoroaszter perzsa hívei üldözték a zsidókat. Zsidóüldözés elszórtan előfordult a mohamedán társadalmakban (beleértve a mohamedán Spanyolországot a XII. században), valamint a keresztény társadalmakban is (köztük a keresztény Spanyolországban a vizigótok alatt a VII. században). A XX. században széles skálában fordult elő Oroszországban a szovjet uralom utolsó évtizedeiben.

Bőséges bizonyítékok mutatnak arra, hogy az 1391 utáni Spanyolországban az új keresztények részletesen kidolgozott megtévesztéseket műveltek annak érdekében, hogy folytassák a 613 megkövetelt zsidó rítus és parancs zömét, közöttük a körülmetélést, a szombat megtartását és a temetési rítusokat. Az áttért zsidót a szülei a serdülőkorba lépés táján világosították fel először faji identitásáról, és az áttértek rutinszerűen más új keresztényekkel kötöttek házasságot. Az inkvizíció vizsgálói a maguk részéről egy hosszú listát állítottak össze azokról a gyakorlatokról, amikről a titkos zsidók felismerhetők. Ezek között szerepelt a hanyag részvétel a keresztény rítusokban és a zsidó vallási rítusok teljesítése.

Fontos jele volt annak, hogy az új keresztények titokban zsidók maradtak, az a tény, hogy ezek az áttértek és leszármazottaik nagy többségükben nyíltan gyakorolták a zsidó vallást, miután elhagyták az Ibériai-félszigetet. Az emigráns új keresztény csoportok nyíltan zsidó közösségeket hoztak létre Amszterdamban, Hamburgban, Bordeaux-ban, Livornoban és számos más helyen, és az új keresztények Brazíliában zsidóknak mutatkoztak közvetlenül a holland hódítás után (1632–1654). Az áttért családok rokoni és kereskedelmi kapcsolatokat tartottak fenn a szefardim (ibériai-mediterrán eredetű) zsidó családokkal az egész világon. Az új keresztény zsidó családok közül egyesek titokban megőrizték eredeti zsidó nevüket számos nemzedéken át, és visszavették az eredeti nevüket, miután kikerültek az inkvizíció hatásköréből.

A kriptojudaizmus nyomai még mindig megtalálhatók Spanyolországban, és a titkos zsidók teljesen sohasem tűntek el Spanyol-Amerikából sem. Még jelenleg is létezik a „hispániai zsidók” egy csoportja a jelenlegi Új-Mexikóban, amelynek tagjai továbbra is egymás között házasodnak, és megőrizték a zsidó vallási rítusok különféle maradványait. A XX. században még mindig létezett Mallorcán a zsidók leszármazottainak egy egymás közt házasodó csoportja, amelyet mint ilyet ismert a sziget többi lakója.

Az új keresztények nagyon állhatatosnak bizonyultak a szomszédos Portugáliában is. Nagy többségük azon zsidók leszármazottja volt, akiket 1492-ben kiűztek Spanyolországból, miután nem voltak hajlandók a keresztény hitre áttérni. Noha az utolsó titkos zsinagógát 1706-ban fedezték fel Lisszabonban, a titkos zsidók közösségeit folyamatosan leplezték le a XVIII. és a XIX. században is, és ezek léteztek még a XX. század végén is.

Ezenkívül, azok közül, akik megmenekültek az inkvizíciótól, néhányan mint titkos zsidók éltek Franciaországban a XV. században, és Angliában a XVI. században, amikor a zsidók hivatalosan is száműzve voltak. Bizonyos titkos zsidók Franciaországban maradtak még az 1615-ös kiűzési rendelet után is, noha a XVII. században a keresztények arról panaszkodtak, hogy a zsidók a franciák között „megkülönböztető jelek nélkül" kereskednek. A portugál áttértek, akik Franciaországban éltek, csak a XVIII. század fordulóján szüntették meg a kereszténység színlelését.

Néhányan visszatértek Angliába a XVI. század második felében, kálvinista menekülteknek álcázva magukat; kiűzték őket 1609-ben, miután egy belviszály ráébresztette a hatóságokat a létezésükre. De fokozatosan visszatértek, ezúttal katolikusnak mutatván magukat, és az álarcukat csak a hivatalos tárgyalások befejezése után vették le Oliver Cromwell uralma alatt. Olaszországban a titkos zsidók, akik az Ibériai-félszigetről menekültek, inkvizíciós gyanúk célpontjai voltak, ha nem vették fel a zsidó identitást az odaérkezésük után.

Őszinte keresztények?

A zsidó tudósok között az érzelmi hozzáállás gyakran felszínes. Így a zsidó történészek általános reakciója az ibériai kriptojudaizmus jelenségére az, hogy elfogadják annak realitását és azt nagyon pozitív módon ábrázolják. Cecil Roth, az „A History of the Marranos" című könyve első kiadásának előszavában csodálattal írt e titkos zsidók történetének „hihetetlen románcáról", nevezve azt **„alámerült életnek, amely időszakonként egzotikus virágokat termett; egyedülálló áhítatnak, amely makulátlanul volt képes az ősi eszményeket nemzedékről nemzedékre átadni, az inkvizíció és annak borzalmai ellenére".**

Mindazonáltal más zsidó történészeket – köztük Henry Kament, Ellis Rivkint és napjainkban mint legjelentősebbet Benzion Netanyahut – a tény zavarja, hogy a történelem e fejezetének általánosan elfogadott szemlélete magában foglalja, hogy az új keresztények ténylegesen agyafúrt szélhámosok és képmutatók voltak, és így az ő magatartásuk bizonyos erkölcsi igazolást ad az inkvizícióra. Végül is ebben az időszakban közel mindenki – a keresztények éppen úgy, mint a zsidók – az eretnekséget súlyos büntetést érdemlő komoly bűncselekménynek tekintették.

Faji-etnikai gyűlölet?

Egyes történészek rámutatnak arra, hogy Spanyolország bevezette a „vér tisztaságának" fogalmát, és nem csupán a hit megvallását, mint a lojalitás kritériumát. Városról városra törvényeket iktattak be, amelyek alkalmatlannak minősítettek „tisztátalan" (zsidó) vérű embereket, hogy egyetemisták, szerzetesrendek tagjai vagy városi tanácstagok legyenek.

Ténylegesen a spanyol „rasszizmus" reakció volt a zsidók szenvedélyes (nyílt és titkos) etnikai öntudatára. Americo Castro történész a „The Structure of Spanish History" című, 1954-es tanulmányában azt állapítja meg, hogy a zsidó „rasszizmus" jóval megelőzte azt a kort, amikor a spanyolok nagyra kezdték értékelni a vér tisztaságát:

„Azok az emberek, akik igazán aggályosak voltak a vér tisztaságával kapcsolatban, a spanyol zsidók voltak… A történelmi realitás csak akkor válik számunkra érthetővé, ha látjuk mindkét szélsőséget: a katolikus Spanyolország kiközösítő magatartása válasz volt a zsidó közösségek hermetikus elzárkózására. A vér tisztasága egy zsidóellenes haragtól motivált társadalom válasza volt a zsidók faji elzárkózására."

Ha úgy lett volna, hogy az inkvizítorokat a zsidók iránti faji-etnikai gyűlölet indította volna, és nem a zsidók keresztény lojalitása iránti érdeklődésük, hogyan történhetett meg az, hogy az inkvizíció nem ítélt el minden átvizsgált áttérőt? Vagy miért kímélték meg az inkvizítorok az életét azoknak, akik bűnbánatot tartottak és elfogadták a kereszténységet?

Vádemelés az áttértek ellen

Egy kiemelkedő XV. századi személy, aki világosan hitt az áttértek ellen emelt vádak érvényességében, Anfres Bernaldez volt. Ő a titkos zsidókat vallási eretnekséggel és egy elkülönült törzsiség folytatásával vádolta. Az alábbiakban ez a tudós összegzi a népszerű vádakat az inkvizíció alapításának időszakában:

„Azok az emberek, akik el tudják kerülni gyermekeik megkeresztelését, így tesznek, akik pedig megkereszteltették őket, azonnal lemossák róluk a keresztvizet, mihelyt hazatértek… Mihelyt tehetik, követik az összes zsidó szertartást.

A férfiak, éppen úgy, mint a nők mindig elkerülik, hogy önként felvegyék az Anyaszentegyház szentségeit. Amikor gyónnak, sohasem mondják el az igazat. Az történt, hogy az egyik gyónó megkért egy másik zsidót, hogy vágjon le egy darabot a ruhájából a számára. Ezt mondta: 'Mivel te sohasem vétkeztél, szeretnék egy darabot magamnál tartani a te ruhádból ereklyeként, hogy meggyógyítsa a beteget.'

…Nem ok nélkül nevezte az Üdvözítőnk őket gonosz és házasságtörő népnek. Nem hiszik, hogy Isten megjutalmazza a szüzességet és a tisztaságot. Minden törekvésük gyarapodni és szaporodni. És abban az időben, amikor ez az eretnek gonoszság virágzott, gazdag embereik és kereskedőik számos kolostort megsértettek, sok fogadalmas szerzetest elraboltak és kigúnyoltak, némelyeket ajándékokkal, másokat segítőtársak csábításával, mivel nem hisznek a közösítésekben, illetve nem félnek azoktól. Ezt azért tették, hogy megsértsék Jézus Krisztust és az Egyházat. Többnyire legnagyobb részükben uzsorázó emberek, telve megtévesztéssel és csalással, mivel valamennyien könnyű foglalkozást űznek és ilyen tisztséget töltenek be, vétel és eladás közben lelkiismeretlenek, ahol keresztények vannak érintve.

Sohasem vállalkoznának földművelésre, ásásra vagy szarvasmarha-tenyésztésre, és nem tanítanák másra a gyermekeiket, mint a közhivatalok elfoglalására, vagy arra, hogy miként kell kevés munkával jól élni. Sokan közülük rövid idő alatt nagy vagyont és birtokokat szereztek, mivel lelkiismeretlenek a haszonszerzésben és uzsorázásaikban. Azt mondják, hogy csak az ellenségeik kárára gyarapodtak, Isten parancsa szerint, aki Izrael népének kivonulásakor azt hagyta meg, hogy rabolják ki az egyiptomiakat…"

Ezért volt szokásos a zsidók iránti ellenséges lelkület Európában abban a korban. Angliából például a zsidókat teljesen eltávolították. (1290-ben kiűzték őket, és legálisan nem engedték őket vissza 1656-ig, több, mint 300 évig.) A zsidók kiűzésének ez a korszaka felölelte az Erzsébet-korszakot és a nemzeti kultúra aranykorát, amely magában foglalta Shakespeare-t és Marlowe-t (mindketten írtak „zsidókérdéssel" foglalkozó színműveket). A zsidókat ehhez hasonlóan számos más európai országból is kiűzték. 1492-ben Szicíliából és Szardíniából, 1496-ban Portugáliából, 1531-ben Nápolyból, és 1596-ban Szent V. Piusz pápa kiűzte őket a Pápai Állam területéről. Franciaországból a zsidókat kiűzték 1306-ban, 1322-ben és 1394-ben. A zsidókat száműzték Varsóból 1483-ban.

A spanyol inkvizíció a valóságban és a mítoszban

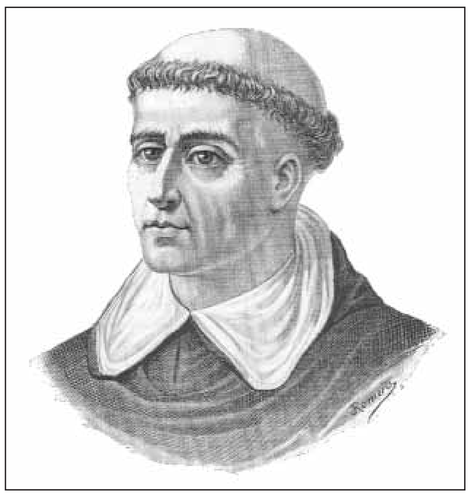
A spanyol inkvizíció a rossz hírnevére, amelynek terjesztését még jelentősebb filmek is elősegítették, nagyrészt nem szolgált rá. Reginald Trevor Davies, az Oxfordi Egyetem tanára, a spanyol történelem kutatója, megerősíti ezt egy cikkében, amelyet az Encyclopaedia Britannica 1957-es kiadásában (21. kötet, 121-122. o.) tett közzé. Ezt írja:

„A spanyol egyház azért volt gazdag és erős, mivel a spanyol nép mélyen vallásos, és a spanyol egyház nagyrészt nemzeti intézmény volt, amelyben külföldi személy nem kaphatott tisztséget, és benne a Korona játszotta a legfőbb szerepet… Következésképpen komoly jelentőségű tény volt, hogy IV. Henrik uralkodásának (1454-1475) anarchikus időszakában a zsidók nagy hatalomra és befolyásra tettek szert. Ők az adósaikat – olykor uzsorájuk eszközével – kényszeríteni tudták, hogy tagadják meg a keresztény vallást, és a kikeresztelkedett zsidók gyakran titokban megőrizték régi hitüket…

Az inkvizíció bizalmas hírszerzői, akik szakadatlan éberséggel kutattak az eretnekségek után Spanyolország legtávolabbi sarkaiban is, találóan állíthatók párhuzamba azokkal a békebírókkal, akik oly sokat tettek a Tudorok angliai trónjának fenntartásáért…

Tagadhatatlan, hogy az inkvizíció a hosszú története során visszaéléseket és kegyetlenségeket is elkövetett, de nem volt igazságtalanabb és embertelenebb, mint az akkori Európának legtöbb más bírósága. A vele kapcsolatos hagyományok túlzások és Juan Antonio Llorente (1756-1823), valamint számos XIX. századi liberális történelmi regényeiből és drámáiból erednek…

A katolikusellenes propagandisták széleskörűen felhasználták, és különböző nyelvekre lefordították Llorente „Histoire critique de l'Inquisition d'Espagne" (Spanyolország Inkvizíciójának kritikai története, 4 kötet, Párizs, 1817-1818) című könyvét. A szerző élete olyan volt, hogy méltán feltételezhető e mű szélsőségesen tendenciózus jellege. Ő azok tetszésére írt, akik éppen hatalmon voltak. Az inkvizíció archívumából származó számos dokumentumot használt fel, de gondosan válogatva, hogy e dokumentumok azt az ügyet támogassák, amelyet ő képviselni akart."

A Fő Inkvizítor, Tomas de Torquemada

Edward Peters, a Pennsylvaniai Egyetem Középkori Történelmi Tanszékének professzora részletesen leírta az inkvizíciónak, mint történelmi mítosznak a kialakulását és hatását. „Inquisition" című könyvében, amelyet 1988-ban tett közzé a Free Press, ezt írja:

„Nyugat-Európában a XII. és a XVI. század közötti időszakban a latin szertartású keresztény Egyház a római jogi eljárás bizonyos elemeit alkalmazta. Megbízta a Pápa által kinevezett egyházi személyeket, hogy alkalmazzák azokat, annak érdekében, hogy megőrizzék az ortodox vallási hittételeket az eretnekek támadásaitól… A XVI. és a XX. század közötti időszakban… ezek a személyileg és intézményesen kezdeményezett eljárások a katolikusellenes polémia és fikció által mítosszá alakultak, 'az inkvizíció' mítoszává. Az intézmények és a mítosz Nyugat-Európában és az Új Világban együtt éltek – és alakultak – a XIX. század elejéig, amikor az inkvizíciós eljárások zöme megszűnt, és maga a mítosz vált egyetemessé…

Noha az inkvizíciós eljárások eltűntek, de 'az inkvizíció' nem tűnt el. A mítoszt eredetileg azért találták ki, hogy változatos módon szolgálja számos korai modern rezsim politikai céljait, valamint a protestáns reformereket, a vallási és polgári tolerancia hirdetőit, a szervezett vallások civil hatalmának filozófiai ellenfeleit és a progresszív modernistákat. De a mítosz tartós maradt, széleskörűen alkalmazható és hasznos, úgyannyira, hogy idővel változatlan formájában hozzájárult a modern tudat kialakulásához. Olyan szilárd a helye a modern tudat szövedékében, hogy a mítosz újjáéledt a huszadik században…

Bizonyos mítoszok szívósabbak és tartósabbak, mint azok az alkalmak, amelyek eredetileg létrehozzák és alkalmazzák azokat. 'Az inkvizíció' [mint mítosz] **a XVI. század vallási vitáinak és politikai konfliktusainak találmánya volt. A vallási tolerancia, valamint a filozófiai és politikai felvilágosodás ügyeire alkalmazták a XVII. és a XVIII. században. Ebben a folyamatban, noha az mindig katolikusellenes és általában spanyolellenes is volt, a mítosz fokozatosan egyetemessé vált, egészen addig, amíg a XVIII. század végén a lelkiismereti, valamint a politikai szabadsággal és a filozófiai felvilágosodással szembenálló összes elnyomó vallás szimbolikus képviselője lett.**

Az USA-ban – sokkal inkább, mint Európában – 'az inkvizíció' a gonosz elvont fogalma maradt, amelyet a katolikusellenesség tartott fenn, és a politikai szembenállás támogatott."

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Johannes Peter Ney:

WANNSEE-JEGYZŐKÖNYV – EGY HAMISÍTÁS ANATÓMIÁJA

„Wannsee-konferencia: A birodalmi és párthatóságok legmagasabb rangú képviselőinek találkozója 1942. január 20-án R. Heydrich elnöklése alatt Berlinben a nagy Wannsee 56-58 cím alatt. A Hitler utasítására a résztvevők elhatározták a zsidók kiirtására szolgáló intézkedéseket Európának a Németország uralma alatt álló területein. (’A zsidókérdés végső megoldása’.): Megsemmisítő táborok (koncentrációs táborok) fölállítása Kelet-Európában, amelyekben a zsidókat meg fogják ölni”.

1. AZ IRAT-KRITIKÁRÓL

Iratok (dokumentumok) egy folyamatot vagy egy állapotot leíró kódolt információk. Meg lehet különböztetni képi és írásos dokumentumokat, valamint az újabb időkben az információtárolás különféle egyéb formáit (hangszalag, elektronikus adattároló és sok másféle adattároló). A következőkben elsősorban az írások kritikájára fordítjuk figyelmünket, amelyekkel a holocaust esetében elsősorban dolgunk van.

Ha egy dokumentum arra szolgál, hogy azzal valamit bebizonyítsanak, akkor először azt kell bebizonyítani, hogy a dokumentum valódi, és az információ, amelyet tartalmaz, a tényeket tekintve helyes. Egy dokumentum valódiságának egyik feltétele, hogy a használt anyagok és eljárások, amelyekkel az információt kódolták és tárolták, az állítólagos előállítás idején már léteztek. Technikai, kémiai és fizikai módszerekkel ma többféle módon felülvizsgálható, hogy a fölhasznált papír, az írás színe, az íróeszközök és hasonló dolgok az állítólagos előállítás idején már egyáltalán léteztek-e. Ha ez nem áll fent, akkor a hamisítás tényét bebizonyítottuk. Ha például egy állítólag a múlt században írt dokumentumot a századunkból való írógéppel írtak, akkor ez biztosan hamis. A holocaust-dokumentumok vizsgálatának ezt a módszerét megkísérelni eddig nem volt lehetséges, mert ezeket féltékenyen őrzik a levéltárakban és minden kísérletet arra, hogy ezeket természettudományosan fizikailag megvizsgáljuk, csírájában elfojtanak.

A valódiság felülvizsgálatához tartozik végül is annak tisztázása, hogy a vizsgált dokumentum formája e dokumentum állítólagos előállításának környezetében előállított hasonló dokumentumokhoz kellő mértékben hasonló-e. Kézírásos dokumentumoknál ez azt jelenti, hogy ugyanannak az írónak az írása és stílusa az általa írt hasonló dokumentumokéval egyezik-e, a hivatalos dokumentumoknál pedig a kiállító hivatal hivatalos ismertetőjegyeinek, mint pl. a fejlécnek, a bélyegzőnek, az aláírásoknak és kézjegyeknek, az iratszámnak az azonossága, a címek és hivatali pozíciók megnevezése, a bejöveteli jelzés, az elosztó, a hivatalos út korrektsége, a kompetenciák stb., valamint az adott országban és hivatalban szokásos nyelvezet betartása szempontjai egyeznek-e. Minél nagyobbak itt az eltérések, annál valószínűbb, hogy hamisításról van szó.

Végül azt kell tisztázni, hogy a dokumentum tartalmi mondanivalója helyes-e. Ehhez tartozik, hogy a dokumentumban leírt állapotoknak és eseményeknek összhangban kell állniuk azokkal az információkkal, amelyek más, biztos forrásokból származnak. Alapvető az a kérdés is, hogy a dokumentumban leírtak a természettudományok által adott és a korabeli technikai lehetőségekkel összhangban vannak-e, és hogy a tartalom önmagában logikus és ellentmondás-mentes-e. Ha ez nem áll fenn, akkor lehet ugyan, hogy a dokumentum eredeti, de tartalma szerint nincs bizonyító ereje, legföljebb írója felkészületlenségét igazolja.

A holocausttal kapcsolatos dokumentumok kritikáját illetően az a meglepő jelenség figyelhető meg, hogy a velük foglalkozó történészek ezt világviszonylatban szinte teljesen mellőzik. Már az elfogulatlan dokumentumkritika iránti igényt is elvetik, mondván, hogy ez azt a feltételezést fejezi ki, hogy egy ilyen dokumentum hamis is lehetne, vagyis, hogy bizonyos folyamatok, amelyeket egy ilyen dokumentummal igazolnak, nem, vagy nem az eddig vázolt módon történtek meg. Ma semmi sem olyan elvetendő, mint a holocaustról szilárddá betonozott képet kétségbe vonni. Ahol azonban a tudományos eredményekben való kételkedést elutasítják, ahol nem akarják megengedni, hogy a saját történelmi képet, sőt világképet kétségbe vonják, ahol a kutatási eredmény a kezdet kezdetén már fenn kell, hogy álljon, tehát ahol kívánságoknak megfelelő eredményeket produkálnak, ott már régen elhagyták a tudomány talaját és a vallási dogmák birodalmába léptek. A tudomány legfontosabb oszlopai a kétkedés és a kritika.

Ebben a tanulmányban sok helyen kritizálunk különféle dokumentumokat, sőt sokszorosan bebizonyítjuk azok hamisítvány voltát. Az, hogy különösen a második világháború befejezése után Németország hátrányára hamisítottak, nem vitatott. Az, hogy a hamisítási lehetőségek, tekintetbe véve a zsákmányolt levéltárakat, írógépeket, bélyegzőket, levélpapírokat, állami nyomdákat stb. hatalmasak voltak, szintén nem vitatott. Azt, hogy a holocaust területén is hamisítottak, ezeknek a körülményeknek az ismeretében szintén nem lehet eleve kizárni. Ezért éppen itt szükséges az elfogulatlan dokumentumkritika. A következőkben a holocaust központi terhelő dokumentumát, a Wannsee-jegyzőkönyvet vesszük mélyreható kritikával szemügyre, olyan kritikával, amelyet a világ történészeinek már évtizedekkel ezelőtt meg kellett volna tenniük, de azt mégse tették meg. Ez a munka amellett minden lelkiismeretes kutatót felszólít arra, hogy a holocaust-dokumentumokat is, függetlenül attól, hogy terhelőek vagy felmentőek-e, végre szakmailag korrekt és elfogulatlan módon dokumentumkritikának vessék alá.

2. A WANNSEE-KONFERENCIA ANYAGA
2.1. Elsődleges források – a vizsgálandó anyag

A Wannsee-jegyzőkönyv vizsgálatánál az ehhez közvetlenül kapcsolódó iratokat természetesen szintén meg kell vizsgálni.

Itt a következőkről van szó:

1. Göring levele Heydrich-hez 1941 júliusában, amelyben Heydrich megkapja a feladatot, hogy dolgozzon ki egy tervet a német megszállás alatt levő Európában a zsidókérdés általános megoldására.
2. Heydrich első meghívása a Wannsee-konferenciára 1941. november 29-én.
3. Heydrich második meghívása a Wannsee-konferenciára 1942. január 8-án.
4. A Wannsee-jegyzőkönyv, dátum nélkül
5. A Wannse-jegyzőkönyv kísérőlevele 1942. január 26-ról.

2.1.1. Származási bizonyíték

Az Ernst von Weizsäcker elleni Wilhelmstrasse-i per ügyésze, Robert M. W. Kempner, saját bevallása szerint 1947. március elején Berlinből várt egy aktaküldeményt. Ebben ő és kollégái fölfedezték a Wannsee-jegyzőkönyv egy példányát. A jegyzőkönyv írója állítólag Eichmann volt. A Nyugatnémet Rádióban (WDR) 1983-ban lejátszottak egy hangszalagot Kempner eredeti állításával, mely szerint a jegyzőkönyvet 1947 őszén fedezte föl. Kempner itt idézett szóbeli vallomásai mellett sem a lelőhelyről, sem a megtalálás körülményeiről nincs más bizonyíték. Kempner szerint: „A valódiságot természetesen senki sem vonta kétségbe”. A törvényszék a jegyzőkönyvnek a 2568-as számot adta. A törvényszéki aktákban a G-2568-as szám alatt található.

2.1.2. Különféle szövegváltozatok

A Wannsee-jegyzőkönyvnek az a példánya, amelyet Kempner mutatott fel a tárgyaláson, az „SS”-t következetesen nem a Birodalomban szokásos runákkal („ss-el) írja. A jelek szerint ez a legrégebbi forgalomban levő példány.

Wahls számos forgalomban levő szövegváltozatot említ. A bonni Külügyi Hivatal politikai levéltára szerint az ő birtokukban levő szövegváltozat a mérvadó. Ez a példány runákkal írja az „ss”-t. Arról, hogy ez a szövegváltozat mikor és milyen úton került a mai Külügyi Hivatal levéltárába, nem hoztak információt nyilvánosságra. Mivel a további szövegváltozatokat éppen ilyen kevéssé lehet eredetükre visszavezetni, ezekkel itt nem foglalkozunk. Az itt bemutatott összeállítás tehát csak a Külügyi Hivatal példányával foglalkozik.

A jegyzőkönyv kísérő iratai eddig két szövegváltozatban kerültek elő, az egyik „SS”-el, a másik a rúnás „ss”-el és további különbségekkel.

2.2. Másodlagos források – Irodalom a Wannsee-jegyzőkönyvről

A Wannsee-jegyzőkönyv irodalma köteteket tölt be. Itt a legfontosabb szakvéleményeket és kritikákat állítottuk össze, amelyek mind arra a meggyőző következtetésre jutnak, hogy mind a jegyzőkönyvek, mind az ahhoz tartozó kísérőlevelek hamisítványok. Ezzel szemben a jegyzőkönyvek valódiságának bizonyítékát vagy a fenti kritikákkal és szakvéleményekkel vitába szálló tanulmányt egyik oldal sem mutatott fel.

Ehhez a vizsgálathoz a következő tanulmányokat használtuk föl:

Hans Wahls, A „Wannsee-jegyzőkönyv” hitelességéről

Udo Walendy, Az 1942. január 20-i Wannsee-i konferencia.

Ingrid Weckert, Megjegyzések a Wannsee-jegyzőkönyvről.

Johannes Peter Ney, A Wannsee-jegyzőkönyv;

Herbert Tiedemann, Nyílt levél Rita Süßmuth-hoz.

3.1.1. A Göring-levél

Forma: A dokumentumnak csak egy másolata van, az eredetit eddig még nem találták meg. A másolatról hiányzik a fejléc, az írógéppel beírt feladó hibás, a dátum nem teljes, mert a nap hiányzik. A levélen nincs aktaszám, nincs rajta a fogadók listája, a levélen nincs a „Téma” megadva.

Nyelv: A mondat // „Előkészítés szervezői, szak- és anyagi szempontból” („Vorbereitung in organisatorischer, sachlicher und materieller Hinsicht”), amely „teljes terv a szervezői, szak- és anyagi megelőző eljárásokról” („Gesamtentwurf über die organisatorischen, sachlichen und materiellen Vorausmaßnahmen”) // nem egyezik Göring stílusával és az ő nyelvi szintje alatt van. Éppen így a „lehető legelőnyösebb megoldás” („möglichst günstigsten Lösung”) kifejezés is.

3.1.2. Az első meghívás

Forma: Hiányzik a megjegyzés a titkosságról. Emellett figyelemre méltó, hogy a levél 1941. november 29-től 1941. december 23-ig volt úton Berlin egyik részéből egy másikba.

Nyelv: Akkoriban a fotokópia („Fotokopie”) szót PH-val írták. A „Vélemény a munkákon” („Auffassung an den [...] Arbeiten”) kifejezés nem német. Németül ez „Munkákról való vélemény” lenne („Auffassung über die ... Arbeiten”;). A „személyesen” szót akkoriban nem használták bevezető megjegyzésként; Az egész iromány stílusa nem németes.

3.1.2. A második meghívás

Forma: Erről a dokumentumról csak másolat van, az eredetit eddig még nem találták meg. A levél száma a kiállító hatóság sorszáma, „3076/41”, míg a jegyzőkönyv kísérőlevele későbbi dátummal korábbi számot, „1456/41” visel. A levél feje is más, mint az első meghívásé. A levél kizárási megjegyzése csak a „titkos” felirat.

Nyelv: Hol a „ß”-et használja („anschließenden”), majd „ss”-et („Grossen”). Stílushiányosságok: „A zsidókérdés végső megoldásával kapcsolatos kérdések” „Mit der Endlösung der Judenfrage zusammenhängende Fragen”; „Mivel a kérdések nem engednek késleltetést, így meghívom Önöket” „Da die [...] Fragen keinen Aufschub zu lassen, lade ich Sie daher [...] ein.”

3.2. A Wannsee-jegyzőkönyv érvényessége

3.2.1. Forma

Noha azt állítják, hogy a külügyi hivatalbeli példány az eredeti, ez nem állhat fent, mivel azt 30 kópia közül a 16. kópiának jelzik. Formai hiányossága miatt (függetlenül attól, hogy valódi-e vagy hamisított) a német jog szerint érvénytelen és így nem dokumentum.

A papíron nincs fejléc, a küldő szolgálati helyet nem nevezi meg, hiányzik a dátum, az elosztó, az iktatási szám, a kiállítás helye, az aláírás, az írásjegy. Hiányzik a ma fogadónak nevezett Külügyi Hivatal fogadási pecsétje. A papírról hiányzik egy jegyzőkönyv minden szükséges tulajdonsága: A konferencia kezdetének és végének időpontja, utalás a meghívott, de meg nem jelent személyekre, az egyes részletek előadójának a neve, a gyűlés vezetőjének aláírása. A papíron viszont rajta van a fogadó hatóság, azaz a Külügyi Hivatal iratszáma, amelyet ugyanazzal az írógéppel írtak, mint a szöveg többi részét. . A legfontosabb résztvevő, R. Heydrich nem szerepel a részvételi listán.

3.2.2. Nyelv

A Wannsee-jegyzőkönyv olyan stílushibák széles tárháza, amelyek arra utalnak, hogy a dokumentum írója erőteljesen az angolszász nyelv befolyása alatt állt. A következőkben a stílushibákból csak a legfeltűnőbbeket mutatjuk be, sokukat minden író bemutatja, úgyhogy itt nem utalunk az íróra.

Csak a fogalmazásokat „tekintve” („im Hinblick” 8-szor), „kapcsán” („im Zuge” 5-ször), „megoldás” („Lösung” 23-szor), „kérdések” („Fragen” 17-szer), „probléma” („Problem” 6-szor), „kitisztít” („bereinigen” 4-szer), sokszor többször is ugyanabban a mondatban olyan csekély szókincsre mutatnak, amely az író külföldi voltára utal. Emellett az olyan kifejezések, mint „a kérdés megoldása” („Lösung der Frage”), „a megoldáshoz vezetett” („der Lösung zugeführt”), „megoldási munkák” („Lösungsarbeiten”), „a kérdés szabályozása” („Regelung der Frage”), „a probléma szabályozása” („Regelung des Problems”), „a probléma maradéktalan tisztázása” („restlose Bereinigung des Problems”), „a félvérprobléma végleges tisztázása” („Mischlingsproblem endgültig bereinigen”), „gyakorlati kivitelezés” („praktische Durchführung”) – létezik elméleti kivitelezés is? – legalábbis állandóan ismételgetve külföldi eredetre mutatnak.

Regényes leírásokban előfordulhat olyan fogalmazás, mint: „A végső soron fennmaradt maradékállomány” („Der allfällig endlich verbliebene Restbestand [...]”), de biztosan nem egy értekezlet jegyzőkönyvében. Üres szócséplést találunk: „a vonalvezetés párhuzamosítására való tekintettel” („Im Hinblick auf die Parallelisierung der Linienführung [...]”) tartalmi értelmetlenség mellett: „A kitelepített zsidókat folyamatosan szállítják át az átmeneti táborokba” („Die evakuierten Juden werden Zug um Zug in [...] Durchgangsghettos gebracht [...]”). Mivel a zsidókat csak a jövőben fogják a gettókba szállítani, így hangzana a szöveg helyesen: „A kitelepítendő zsidókat ...”. „A végső megoldás kezelését illetően” – Hogy kezeljenek egy végső megoldást? „A külföldi zsidó pénzintézeteket viselkedtették” („Wurden die jüdischen Finanzinstitutionen des Auslandes [...] verhalten [...]”) – itt talán utasításra („angehalten”) gondol az író? „Olaszország, Szardíniát beleértve” – Európában tudták, mi tartozik Olaszországhoz. „A zsidóság foglalkozás szerinti megoszlása: városi munkás 14,8%…” („Die berufsständische Aufgliederung der [...] Juden: [...] städtische Arbeiter 14,8%“). Ezek mind szemétszállítók voltak? Valószínűleg alkalmazottakról van szó „Állami munkásként alkalmazott” („[...] als Staatsarbeiter angestellt”) – most hogyan alkalmazták őket: munkásként vagy alkalmazottként? „A magánszakmákban – gyógyászat, sajtó, színház, stb…” („in den privaten Berufen – Heilkunde, Presse, Theater, usw.”). Németországban ezeket szabadfoglalkozásúnak („freie Berufe”) mondják. Ezeket az embereket orvosoknak, újságíróknak, művészeknek nevezik. Németben sohasem áll az usw.. előtt vessző, az angolban az etc. előtt mindig. „A régi birodalomban található” („die sich im Altreich befindlichen [...]”): A német nyelv nehéz nyelv.

3.2.3. Hibás tartalom

„A zsidókat útépítés során vezetjük ezekre a területekre” („[...] werden die [...] Juden straßenbauend in diese Gebiete geführt”): Így még soha sehol nem épült egy út sem!

Ennek a végső megoldásnak a során körülbelül 11 millió zsidó jön számításba. Még az uralkodó vélemény szerint sem volt soha 7 milliónál több zsidó Hitler uralmi területén. Valójában csak egy 2,5 millió körüli számról volt szó.

„Heydrich a megnyitó során elmondta, hogy őt választotta ki a birodalmi marsall a végső megoldás előkészítésére”: Göringnek ugyan megvolt a hatalma ahhoz, hogy Heydrichet egy kiválasztott pozícióba helyezze, de ezt biztosan a szolgálati út betartásával tette volna. Heydrich főnöke Himmler volt, és csak Himmler utasítására lehetett Heydrichet valahova kinevezni.

A lengyelországi Főkormányzóságban (Generalgouvernement) kell a végső megoldást elkezdeni, mert itt a szállítás nem játszik fölérendelt szerepet... A zsidókat, amilyen gyorsan csak lehet, el kell távolítani a Generalgouvernement területéről. Olyan gyorsan, amennyire csak lehetséges és útépítve odavezetni, értendő ezen. Senki sem mondott ellent. Nyilvánvalóan Németországban csupa gyengeelméjű ült államminiszteri pozícióban!

„A szóba jövő 2 és félmillió zsidóból (a Generalgouvernementben) emellett a többség (die Mehrzahl) munkaképtelen.”: Dr. Bühlernek ez a megjegyzése éppen az ő területét teszi arra alkalmatlanná, hogy az ottani zsidók elszállítását „keleti munkavégzésre” különösen hangsúlyozza. „..Dr. Bühler továbbá megállapította, hogy a zsidókérdés megoldását a Generalgouvernementben a biztonsági rendőrség vezetője és az SD vezeti.”. A Wannsee-konferencia napjáig Bühler nem tudhatott erről, mert Heydrich a jegyzőkönyv szerint éppen ezen a konferencián tudatta kinevezését és vezető szerepét. Dr. Bühlernek valószínűleg nem volt hatalma ahhoz, hogy saját főnökét, Dr. H. Frankot, a Generalgouvernement vezetőjét egyszerűen megfossza pozíciójától!

„Az egyes kiürítési akciók kezdete messzemenően a katonai fejlődés függvénye lesz.” Ez az állítás hamis, mert már 1941 októbere óta folyt a zsidók kiürítése a Birodalom és a Cseh-Morva protektorátus területéről kelet felé, ahogy ez egyébként Heydrich első meghívásában a Wannsee-konferenciára közvetlenül meg van említve.

„A Szovjetunió európai területén élő zsidók foglalkozás szerinti eloszlása körülbelül a következő volt”: Ez egyértelműen elárulja az évekkel később működő hamisítót, a Wannsee-konferencia idején nem „volt”-at, hanem „van”-t írtak volna.

3.2.4 Belső logika

Miért hívták meg erre az állítólag alapvetően fontos megbeszélésre a második garnitúrát, és miért nem jelent meg még ez sem teljes létszámban? Így pl. Dr. H. Frankot Dr. Bühler képviselte, aki nem volt határozatképes, mivel neki jelenteni kellett előtte főnökének?

Elképzelhető, hogy beosztottak határozzák el a népirtást?

Miért nem hívtak meg olyan hivatalokat, akiknek közreműködése egy ilyen hatalmas gyilkossági program kivitelezésénél létfontosságú volt, mint pl. a Birodalmi Vasutak vezetői?

3.3. A kísérő levél

3.3.1 Forma

A kísérő levél éppúgy, mint a jegyzőkönyv, az első pillantásra mutatja, hogy nem lehet valódi. Az írás dátuma 1942. január 26-a, a levél fejlécén az 1456/41-es szám látható. A levelet 1941-ben a biztonsági rendőrség főnökének hivatala és az SD (biztonsági szolgálat = Sicherheitsdienst) regisztrálta, tehát annak a jegyzőkönyvnek megírása előtt, amelyet ez kísér. A levél dátuma és a Külügyi Hivatalhoz való megérkezése között 35 nap van, mindez egy postai küldeménynél Berlinen belül, és olyan tartalom esetén, melyet Heydrich sürgősnek nevezett!. Luther azonban ezt a levelet még a Külügyi Hivatal postai bejöveteli helyén kézírásos megjegyzéssel látta el (melyet később még megvizsgálunk), melyhez ő a II. hónapot, azaz februári dátumot adott meg. (a nap olvashatatlan). A Külügyi Hivatal bejöveteli pecsétje mutatja, éppúgy mint maga a jegyzőkönyv, a fogadó iktatási számát, D. III 29 g.Rs-et, amelyet azonban a Külügyi Hivatal már egy másik bejött dokumentumnak adott, mégpedig a koppenhágai német követ jelentésének 1942. január 6-áról.

A levélről hiányzik a feladónak a címe, melyet általában a levélpapírra nyomnak. A Kurfürsten utcai új találkozó helyét hibásan „ss”-el írják. A feladó géppel beírt iktatási száma Eichmann szolgálati helyére utal (IV B. 4), de Eichmann olyan levélpapírt használt, amelyre hivatalának neve rá volt nyomtatva. A fejléc más, mint a két meghívásé. A levélnek nincs „téma” pontja, fogadók jegyzéke hiányzik. Ebben a kísérőlevélben már nincs szó a jegyzőkönyv 30-as példányszámáról, melyeknek ez a levél a 16-ik példányát kíséri. [10]. A függelékek jegyzéke üres, pedig a bejöveteli pecsét egy mezőt üresen hagy erre a célra, és éppen az a levél nem más, mint egy kísérőlevél. Ripske kritizálta, hogy a német Külügyi Hivatalnál nem voltak al-államtitkárok. Ezt a beosztást megszüntették a Weimari Köztársaságban, és nem vezették be újra.

3.3.2. Nyelv

A kísérőlevél stílusa is nyomorúságos és nem németes. „A végső megoldás gyakorlati kivitelezése”. Létezik elméleti kivitelezés is? Itt is megtaláljuk a felesleges mondatot a megoldási munkákról: „a szervezői, technikai és anyagi előfeltételek, hogy a megoldási munkákat gyakorlatilag elkezdhessük” („[...] die organisatorischen, technischen und materiellen Voraussetzungen zur praktischen Inangriffnahme der Lösungsarbeiten.”) Itt tehát a megoldási munkák elkezdése előfeltételei bemutatásának elkészítéséhez szükséges részletmegbeszélésről van szó. Kommentár ehhez nem szükséges.

3.3.3. A tényeknek ellentmondó tartalom

A jegyzőkönyvet megbeszélési jegyzőkönyvnek nevezik, és ha ez valódi lenne, akkor ez lenne a helyes megnevezése. Ma a hivatalosan elismert történészek is beismerik, hogy a konferencián semmit sem határoztak el, és hogy emiatt nincs olyan jelentősége, mint amilyet eddig tulajdonítottak neki. A kísérő levél viszont hirtelen „megállapodásról“ beszél. Továbbá az áll benne, hogy az „alapvonalat megállapították”. Ott azonban semmit sem állapítottak meg.

3.3.4. Belső logika

Noha Göring 1941 júliusában állítólag sietséget követelt, parancsának kivitelezése csak cseppenként folyik. De hirtelen sürgős lesz: a következő megbeszélés március 6-án lesz.

3.3.5. A fogyatékosság

A kísérő levélnek két változata ismert, az elsőt Kempner mutatta be, a második a bonni Külügyi Hivatalban van. Tartalmilag azonosak, de megdönthetetlen bizonyítékok vannak arra, hogy mindkét példány hamisítvány.

A két példányt különböző írógépekkel írták. Az írók azon igyekeztek, hogy a betűleütést, a sorközt, a szöveg kialakítását hasonlóképpen alakítsák, emellett nem világos, melyik melyiket másolta. De már ez sem sikerült. Az üdvözlést egy betűközzel, az Ön szót egy további betűközzel tolták el. Az aláírás, vagy eredeti (aligha áll fönt), vagy fakszimile pecséttel csinált, teljesen el van tolódva.

Alapos megfigyeléssel még több különbség tűnik föl. A két nagy bekezdés távolsága, a pontosnak szánt, de mégis pontatlan aláhúzások, a nem ugyanolyan „6”-os a megbeszélés időpontjánál. Hogy az egyik változatban „SS”, a másik változatban a runa „ss” van, azt már megszoktuk a jegyzőkönyv változatainál. Az íráshibák szaporodnak a következő sor második felében: „ich am 6. März 1942, 10.30 Uhr, in Berlin,Kurfürsten-“.

A másik változatban ez így áll:

„ich am 6. März 1942, 10.30 Uhr. in Berlin, Kurfürsten”.

Látható: azonosnak kellett volna lennie, azonban ez az igyekezet kissé félresikerült.

Hogy a művet véglegesen átlássuk, vonalzót kell kézbe vennünk. Akkor látható: Mindkét változat bélyegzőblokkja tökéletesen azonos, de az „SS” változatnál pontosan a ▶

▶ sorokkal párhuzamosan nyomták oda, az „ss" változatnál ezzel szemben kb. 3 fokkal ferdén balra lefelé áll. És a kényszerítő bizonyíték: senki sem képes arra, hogy kézzel kétszer teljesen ugyanazzal az írással írjon le egy többsoros szöveget! A lapon Luther ferde kézírással odaírt megjegyzései azonosak. De: ezek a kézírásos megjegyzések a két változatban nincsenek ugyanazon a helyen és magasságuk is különböző. Ez minden kétséget kizáró módon bebizonyítja, hogy mindkét változat hamisítvány. A hamisítónak egymástól függetlenül három eszközcsoport volt a kezében: A szöveg, a bélyegző és a kézírás. Megalkotta mindkét változatot, de – sajnos – nem teljesen azonos módon. Hogy egyáltalán miért kísérelte ezt meg, azt nem nehéz kitalálni: A régebbi változat, melyet Kempner az IMT-nél bemutatott, az átlagos „SS"-t tartalmazza., a Külügyi Hivatal később előkerült változata a valódibbnak ható runás „ss"-es. A hamisító valószínűleg később akarta a figyelmetlenségét korrigálni, és itt kissé túlzottan igyekezett!

4. ÖSSZEFÜGGÉSEK

4.1. A jogi helyzet

1. Hamisított dokumentum előállítása büntetendő.
2. Egy nem aláírt papír felmutatása, melynek aláírója nincs megnevezve, amelyen nincs dátum stb., hatástalan. Az nem hivatalos dokumentum, nem okirat.
3. Nyilvános vita egy okirat valódiságáról nem büntetendő. Az érvényben lévő jog szerint a Harmadik Birodalom hatóságai által zsidók ellen elkövetett gyilkosságok relativizálása vagy bagatellizálása büntetendő. Emiatt nem tárgyaljuk itt a Wannsee-konferencia lehetséges vagy tényleges közvetlen következményeit.
4. A Német Birodalomban (éppúgy mint más államokban) minden, a háború miatt nyilvánosságra nem hozott okirat titkos volt. Az ilyen zárt dolgoknak nevezett okiratok kezelését a zárt dolgok előírása szabályozta. Ebből kivonatok:

36. A zárt dolgokat a szolgálati helyeken gyűjteményekbe kell foglalni.

50. Évente legalább egyszer a zárt dolgok állományát egy független tisztnek vagy tisztviselőnek meg kell vizsgálni.

77. Minden iromány, amely tartalmánál fogva zárt dolog, előállításától megsemmisítéséig mindig nyomon követhető kell, hogy legyen.

83. Az egyes szolgálati helyeknek szánt sokszorosítások számát lehetőleg alacsonyan kell tartani."

4.2. Tanúvallomások

U. Walendy a dolgozatában a Wannsee-konferencia sok résztvevőjének tanúvallomását idézi, melyekből itt néhányat példaképpen idézünk. Például Dr. G. Klopfer ezt vallotta a Wannsee-konferenciáról:

„Határozatokat emiatt nem lehetett az ülésen hozni. ... Az ülés után, 1942. március 3-án a birodalmi kancellária főnökének egy írásából megtudtam, hogy Hitler Dr. Lammer javaslatára a zsidókérdés végső megoldását a háború utáni időkre halasztotta."

E. von Weizsäcker, a Külügyi Hivatal államtitkára vallomása szerint a megbeszélés jegyzőkönyvét hivatali ideje alatt sohasem látta, pedig szolgálati helye állítólag a 30 másolatnak a 16. példányát kapta meg. Az áruló Canaris, akinek állítólag mindent elárult, illetve el akart árulni, sem jelentett semmit egy ilyen megbeszélésről.

Dr. H. H. Lammers, a birodalmi kancellária vezetője ezt vallotta:

„Bejelentettem az előadást Hitlernél és egy idő után visszakaptam azt. Sikerült az ő véleményét megismernem. A Vezér ez alkalommal sem vitatta meg velem a kérdést és azokkal a szavakkal vágott bele hosszabbnak szánt előadásomba, hogy 'Nem kívánok a háború alatt több előadást zsidóügyben. Most fontosabb teendőim vannak, és másoknak is fontosabb dolgai vannak.' Aztán meglehetősen érthetően azt mondta: azt kívánja, hogy lezárják ezeket a zsidó ügyeket. Hozzáfűzte, hogy a háború után véglegesen elhatározza, hogy hova menjenek a zsidók."

Dr. Bühler mint az IMT tanúja a következőt állapította meg:

„Heydrichnek ebből a közléséből az a határozott nézetem alakult ki, hogy a zsidók áttelepítése, ha nem is a zsidók kedvéért, de a német nép neve és becsülete érdekében humánus módon fog történni."

4.3. A konferencia résztvevőinek sorsa

Figyelemre méltó módon a Wannsee-konferenciának közvetlenül a háború után és a „háborús bűnösök" tárgyalásain semmiféle jelentősége nem volt. Az állítólagos vagy tényleges résztvevők egyikét sem ítélték el a jegyzőkönyvek ma szokásos értelmezésére támaszkodva népirtás miatt, még csak bagatell büntetésekre sem. G. Klopfert 1945 és 1949 között, mint minden német vezető személyiséget börtönbe zárták és Nürnbergben háborús bűnökkel gyanúsították. A szövetségesek bizonyítékok hiánya miatt ejtették vádjukat (1949-ben, tehát miután Kempner megtalálta a jegyzőkönyveket). Kiengedése után az államügyészség 1960-ban még egyszer megpróbálta megvádolni. A nyomozást 1962-ben azzal állították le, hogy Klopferra annak ellenére sem tudnak bűnt rábizonyítani, hogy részt vett a konferencián. Klopfer később újra ügyvédként működhetett.

G. Leibbrandot 1949-ben szintén kiengedték a szövetségesek börtönéből, és később meghalt anélkül, hogy újra elővették volna ügyét.

W. Stuckartot 1949-ben a Wilhelmstraße-perben más állítólagos bűnök miatt 3 év 10 hónapi börtönre ítélték. 1953-ban szabad emberként lett egy autóbaleset áldozata.

E. von Weizsäckert a Wilhelmstraße-perben 7 évi börtönre ítélték, éspedig nem a Wannsee-konferencián való úgysem bizonyított részvétele miatt, hanem a „deportációkban" való közreműködése miatt. Ismeretes, hogy hamarabb kiengedték és hamarosan kiengedése után meghalt.

O. Hoffmann részvételét a konferencián megvizsgálta az első haditörvényszék, az ítéletben azonban nem említették meg.

Miután Neumannt kiengedték a börtönből, egy német törvényszék kevéssé terheltté nyilvánította.

Az Eichmann elleni jeruzsálemi per során a részvételnek csak kis súlya volt. Csak mint állítólagos jegyzőkönyvvezetőt hallgatták ki, de más dolgok miatt ítélték el.

A többi itt nem fölsorolt résztvevőt soha nem vádolták vagy ítélték el háborús bűn miatt.

4.4. Hatása a nyilvánosság előtt

A Wehrmacht, a Waffen-SS, a „nácik" és végül az egész német nép elítélésében a Wannsee-konferenciának hosszú ideig nem volt szerepe. A németek bűneinek bizonyítékaként az ötvenes években sokat lehetett hallani emberbőrből készült lámpaernyőkről, zsugorított fejekről, dachaui gázkamrákról, zsidó hullákból készített szappanról, a buchenwaldi boszorkányról, Ilse Kochról és Katynról. A Wannsee-jegyzőkönyv a holocaust-irodalomban élt és nem a köztudatban. Ez lassanként megváltozott és az érdeklődő körök az irányú törekvésében csúcsosodott ki, hogy a nagy Wannsee-i villát és a konferenciát egy emlékhely kialakításával tegyék ismertté.

Időközben a német törvényszékek előtt a Wannsee-jegyzőkönyv szinte a nyilvánvalóság állapotába érkezett el. Ugyan nem büntetendő a konferenciát vagy a jegyzőkönyvet relativizálni vagy bagatellizálni, cáfolni vagy a valódiságát kétségbe vonni, de törvényszék előtt nincs értelme E. Lachout-tal arra a tételre támaszkodni, hogy „hamisított okiratok a történész számára annak a bizonyítékai, hogy hazug állításuk ellenkezője (itt: a zsidókérdés végső megoldása nem azonos a célzatos tömeggyilkossággal) akkor sem igaz, ha ennél az elvnél a történészek számára kötelező okirattanra lehetne támaszkodni.

A Wannsee-konferenciára, mint a zsidók elleni tömeggyilkosság tervére hivatkozni, ahogy azt ma a legtöbb média teszi és ezzel az emberek tudatába, vagy ami még rosszabb, tudatalattijába injekciózza, ma ahhoz vezetett, hogy azt cáfolhatatlan valóságnak tekintik.

Az utóbbi időben szaporodnak a cáfolatok azoktól, akik régebben a Wannsee- jegyzőkönyvet az egyik talán legfontosabb bizonyítéknak látták a „Vezér parancsára az európai zsidók megsemmisítésére". Így 1992 elején a legnevesebb izraeli holocaust-kutató, J. Bauer elutasította a Wannsee-i gyűlés jelentőségét, amelyet aligha lehet konferenciának nevezni. Gyerekesnek nevezte azt az állítást, hogy ott határozták el a zsidók megsemmisítését, mert Wannsee csak egy fok volt a kezdődő tömeggyilkosságban. Bauer kommentárja egybehangzik sok német történészével, akik azóta szintén el mertek az addigi állásponttól távolodni a Wannsee-konferenciát illetően. Így jelenti K. Pätzhold:

„A megbeszélés jegyzőkönyvének előítéletmentes tudomásulvétele arról győz meg, hogy az összegyűltek semmit sem határoztak el, ami gondolati vagy parancs szerinti bűnként lenne értékelhető. Mégis úgy tűnik, hogy az a felismerés terjed el, hogy az európai zsidók megsemmisítését már a konferencia előtt elhatározták, és a hátborzongató tett már működött, mielőtt az SS tábornokok és államtitkárok 1942. január 20-án összegyűltek a konferenciára."

A két szerzőnél röviden így szól az összefoglalás: A Wannsee-jegyzőkönyv ugyan semmit sem bizonyít, de amit be kellene bizonyítania, az mégis igaz:

„Az, hogy valódi, vagy nem valódi [tehát: Igaz vagy hamisított] dolgokat mutatnak be, a holocaust-kultúránk (kié?) szimbólumává lett."

És ha nincs bizonyítékunk, akkor bizonyítékok nélkül is igaz.

5. ÖSSZEFOGLALÁS ÉS ÉRTÉKELÉS

5.1. A tervszerű népgyilkosság bizonyítékai iratokkal?

Annak bizonyítására, hogy a második világháborúban német szolgálati helyek parancsára zsidók millióit semmisítették meg tervszerűen megsemmisítő táborokban, két, és csak két korabeli iratot terjesztettek elő. Az egyik a Franke-Gricksch jelentés, a másik a Wannsee-i megbeszélés jegyzőkönyve. A Franke-Gricksch jelentésről nemrég mutatta be a kanadai tudós, B.A. Renk, hogy az hamisítás. Ez különösen ügyetlen hamisítás, és ma már történészek nemigen idézik.

5.2 A Wannsee-i megbeszélés

Az, hogy 1942 januárjában a „Nagy Wannsee" villában magas rangú tisztviselők és pártvezetők találkoztak, valószínűleg igaz, ha a pontos dátum bizonytalan is. Erről a megbeszélésről nincs más bizonyíték, csak az úgynevezett jegyzőkönyv és az ahhoz csatolt levelek. A vendégkönyvben nincs bejegyzés, határidőnaplós vagy más bejegyzés sem létezik.

A meghívásokon tizenhárom meghívottról van szó. A jegyzőkönyv szerint viszont 14 személy jelent meg. Hogy a megbeszélés témája a zsidókérdés volt-e, nem biztos, de valószínű. Hogy mit beszéltek ott tényleg meg, az nem ismert.

5.3 A jegyzőkönyv

A megbeszélésről nem létezik jogilag érvényes jegyzőkönyv. A Külügyi Hivatalban elhelyezett és többször lemásolt „megbeszélési jegyzőkönyv", melyet 1947-ben először Kempner mutatott be, és amely megtalálásának körülményei ismeretlenek, nemcsak az idézett öt szakértő analízise szerint, akiknek eddig nem mondtak ellent, de sok korábbi és későbbi kutató megítélése szerint is hamisítvány abban az értelemben, hogy ennek a papírnak a szövegét évekkel az állított megbeszélés után egy nem résztvevő személy találta ki.

5.4. Az állítások

A Wannsee-villában lefolyt megbeszélés alapvető pontjai, amelyeket a sajtó, minden bonni párt vezető politikusa és a holocaust-szakemberek ismétlődően állítanak, azok a pontok a hamisított jegyzőkönyvben nem találhatók meg. A jegyzőkönyvről vallott nézetek és a leggyakoribb állítások egyenként:

1. Hitler részt vett a megbeszélésen, így írja S. Wiesenthal. Erre nincs bizonyíték.
2. Ernst von Weizsäcker aláírta a jegyzőkönyvet. Ezt állította Reitlinger. Ilyen okirat soha nem létezett.
3. Eichmann vezette a jegyzőkönyvet, tehát vagy írta, vagy diktálta. Ezt állítja Kempner. Erre nincs bizonyíték.
4. Újságcikkek ezreiben, könyvekben, iskolai tankönyvekben, rádióadásokban, emlékező beszédekben és tv-adásokban azt állították, hogy a zsidók elleni tömeggyilkosságot a Wannsee-konferencián határozták el, vagy legalábbis Adolf Hitler parancsára itt tervet dolgoztak ki ennek a tervnek a megvalósítására. Még a gyilkosság módozatait is megvitatták, és elhatározták a megsemmisítő táborok létrehozását. Ilyesmi nem áll a jegyzőkönyvben, és időközben vezető holocaust-történészek, mint Jäckel professzor is visszavonta ezt, akkor is, ha Eichmann a jeruzsálemi kirakatperben ilyen vallomást tett.
5. A német szövetségi kancellár, H. Kohl az 1987-es évforduló alkalmával azt mondta, hogy ez a konferencia

„a német befolyási területen levő zsidók bürokratikus perfekcióval való megsemmisítésének bevezetése” volt. Egy pillantás a „jegyzőkönyv” szövegébe meggyőzte volna Kohl urat arról, hogy ebben nincs bürokratikus perfekció, maximum dilettáns szövegelés.

6. A WANNSEE-EMLÉKHELY

A Wannsee-konferencia ötvenedik évfordulója alkalmából, 1992. január 20-án megnyitották a Nagy Wannsee 56/58 alatt a Wansee-konferencia házát, mint a tettesek helyét. A német szövetségi kancellár, H. Kohl ez alkalommal felhívott arra, hogy emlékezzünk „a nemzetiszocialista faji őrület számtalan áldozatára”. A német Bundestag elnöke, R. Süßmuth tartotta a megemlékezési beszédet. Jelen voltak többek között Berlin főpolgármestere, E. Diepgen, és a németországi zsidók központi tanácsának vezetője, H. Galinski. Az emlékhely fönntartó egyesületét 1990-ben alapították „emlékezz a jövőért” címmel, az egyesület személyzeti költségeit az adófizetők pénzéből fedezik. Az egyesület alapító tagjai: A német szövetségi állam, Berlin városa, a németországi zsidók központi tanácsa, a berlini zsidó közösség, a berlini püspökség, a Berlin-Brandenburgi evangélikus egyház, a német Történelmi Múzeum és a náci rendszer üldözötteinek szövetsége.

Az „emlékezz a jövőért” egyesületnek, a berlini püspökségnek, a Berlin-Brandenburgi evangélikus egyháznak a Hutten levél szakvéleményét 1992. augusztus 10-én elküldtük kívánságukra.

A berlini püspökség nevében a német püspöki konferencia elnöke válaszolt:

„A Wannsee-konferencia lefolyását tudományosan részleteiben megvizsgálták. Mi nem kívánunk az Önök tételéről a hamisítást illetően további vizsgálatokba bocsátkozni.”

Másodiknak a berlini püspökség válaszolt:

„Tudomásom szerint nem áll fenn a legcsekélyebb kétség sem a Wannsee-konferencia jegyzőkönyvének eredetiségével szemben, amely a bonni Külügyi Hivatalban van. [...] Részletkérdéseket nem tudok kellőképpen megítélni. [...], mert az Önök által használt iratok nem állnak rendelkezésemre. Knauft, rendi tanácsos.“

A Berlin-Brandenburgi evangélikus egyház nem válaszolt.

Dr. Klausa, aki a berlini szenátus alkalmazásában a „nemzetiszocializmus áldozatainak emlékművei”-t vezeti, telefonon válaszolt:

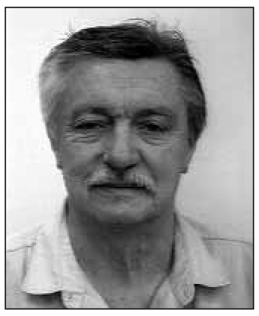
„Szakembereink nem találták ezt a szakvéleményt elég érdekesnek ahhoz, hogy foglalkozzanak vele. A szakértők kifogásait az eredetiséggel kapcsolatban megcáfolták. Ilyesmi mindig újra jön a jobbszélről.”

Meglepő, hogy miként ítélhető meg egy szakvélemény minősége anélkül, hogy foglalkoznánk vele. Ezenkívül hazugság az, hogy a szakemberek kifogásait az eredetiséggel kapcsolatban megcáfolták. Szabad vita máig nem folyt a holocaust-változat többnyire tisztviselőkből álló képviselői és az itt felsorolt szakértők között.

U. Walendy nem kapott szakszerű választ; J. P. Ney még most is egy szakszerű válaszra vár; H. Tiedemannnak nem is válaszoltak. I. Weckert szintén nem kapott választ. H. Wahls még most is vár az állásfoglalásra.

A Nagy Wannsee 56/58-as villában tovább folyik az üzem. Iskolai osztályokat vezetnek a múzeumnak kialakított termeken át és hallják a történetet Hitler parancsáról, a tömeggyilkosság tervéről a megsemmisítő táborokban, és az italokról, melyeket a konferencia végén szolgáltak föl a résztvevőknek. Külföldi csoportokat is vezetnek rendszeresen a múzeumban. A német kollektív szégyen emlékhelyein hamis állításokat nyilvánítanak ki az egész világnak, olyanokat, amelyeket akkor sem igazolna a jegyzőkönyv, ha az eredeti lenne.

Így ápolják Schiller és a nagy király országában a gondolkodás szabadságát.

Ungvári Gyula:

HITLER SZOVJETELLENES HÁBORÚJÁNAK ELŐZMÉNYEI

V. befejező rész

A szovjet és a német haderő felvonulása Keleten

Molotov berlini látogatása után tehát a szovjet–német viszony minden felszíni korrektsége ellenére lassan egyre hűvösebbé vált. Ugyanakkor Lukács Sztálin békés szándékainak, a szerződésekhez hűséges magatartásának példájaként említi, hogy a szovjetek folyamatosan, még a háború kitörését közvetlenül megelőző pillanatokban is teljesítették németországi szállítási kötelezettségeiket. Mint írja: „Hosszú tehervonatok kattogtak át a lengyel síkságokon, értékes orosz nyersanyagokat vittek a német hadiipar számára.” (Id. mű: p. 33.) 1941 folyamán pontosan „érkeztek a Szovjetunióból Németországba a fontos szállítmányok: a kőolaj, a gumi és egyéb stratégiai nyersanyagok, sőt ...még növekedett is a mennyiségük.” (Id. mű: p. 64.) E megállapítások nyomán felvetődik a kérdés: Lukács valóban nem ismeri a bolsevizmus természetrajzát, valóban nem tudja, hogy Sztálin volt az ármány, a konspiráció nagymestere, minden diktátorok legravaszabbika?

Szól Lukács arról is, hogy a szovjet–német határ mentén a Wehrmacht csapatmozdulatai egyre gyakoribbá váltak, sokasodtak a német határsértő repülések, de nem beszél ennek megfelelőjéről a szovjetek részéről. Csapatmozdulatok, határsértő repülések, átlövések a határon valójában legalább úgy előfordultak szovjet, mint német részről, miközben mindkét oldalon a további együttműködés, gazdasági kapcsolatok fontosságát hangsúlyozták és óvtak a felelőtlen provokációktól. A háború véletlen kitörését mind Hitler, mind Sztálin meg akarta akadályozni. Mindez tulajdonképpen természetes is, akár a fegyveres semlegesség, akár a békés célok frázisait is hangoztassák a különböző, de ellentétes érdekű szomszédos országok vezetői.

A II. világháború kezdetétől a szovjet katonai erőösszpontosítás Nyugat-Oroszországban az OKW 1941. jún. 11-i jelentése szerint a következő képet mutatja: a világháború kirobbanásának pillanatában összesen kb. 65 szovjet hadosztály állomásozott a szóban forgó térségben (kb. ekkora erővel támadt a Wehrmacht Lengyelországra), ugyanez a mutató 1939. nov. 28-án kb. 100 hadosztályra, 1941. június 11-én pedig kb. 158 hadosztályra rúgott (a Szovjetuniót támadó német hadsereg csak kb. 20 hadosztálynyival képviselt ennél nagyobb erőt). Az OKW vonatkozó adataira ellenvethető lenne, hogy ez Hitler félrevezetésére szolgáló német tábornoki hazugság volt. Csakhogy a háború első hónapjaiban elszenvedett szovjet vereség méretei (pl. 3 millió szovjet hadifogoly ejtése német részről; egyedül Szmolenszknél 600 000 katona esett fogságba aug. 16-án) a fenti adatokat támasztják alá. Szuvorov adatokkal bőségesen alátámasztott írásában (A jégtörő) az OKW jún. 11-i jelentésében foglaltaknál lényegesen nagyobb szovjet erőkről számol be. Állítása szerint Sztálin 1941. június 13-án kiadta a határhoz való felzárkózásról szóló parancsot. E parancsban az érintett első és második stratégiai haderőt összesen 191 hadosztály alkotja.

A tények alapján Hitler kitűnően elemezte a helyzetet

Az 1941. januári romániai eseményektől eltérően az újabb balkáni történések, főként azonban az április 6-i szovjet–jugoszláv megnemtámadási szerződés már egyértelműen bizonyították Hitler számára, hogy nem pusztán arról van szó, hogy Sztálin újabb román, bolgár vagy finn területeket akar „érdekszférájába” átemelni, hanem arról is, hogy támadó szándékai vannak Németországgal szemben. Lukács persze nem lát támadó szándékot szovjet részről, így azonban nem is jut arra a következtetésre, hogy a Szovjetunió balkáni tevékenysége mögött nem pusztán az új befolyások megszerzésének vágya dolgozott, hanem pl. a németek figyelmének a szovjet felvonulásról való elterelése, a németek éberségének kijátszása is, amit már a szovjet–finn háború esetében valószínűsíthettünk. Ez a figyelemelterelés nem sikerült, az viszont igen, hogy szovjet-brit együttműködéssel sikerült jó egy hónapos késlekedést előidézni a szovjetellenes német felvonulásban, ami azután igen súlyos (Szuvorov szerint végzetes) következményekkel járt a németek számára.

A Szovjetunió szerepvállalása a belgrádi puccsban, Simovics támogatásában, ill. a jugoszláv–szovjet megállapodás egyértelművé tette Hitler számára a következőket: létrejött a Balkánon a brit–szovjet együttműködés. Logikusan elemezve a helyzetet, Hitlernek arra kellett következtetnie, hogy az együttműködés előfeltételeként az érdekszférákat már elhatárolták egymás között. A szovjet haderő ezzel párhuzamosan kibontakozó nagy méretű állomásoztatása, felvonulása a szovjet-német határtól nem messze, azt a következtetést is indokolttá tette, hogy a szovjet egy nem túl távoli időpontban megtámadni szándékozik Németországot (akár egyenesen kelet-nyugati irányban, akár a Kárpát-medence és a Balkán megszállása nyomán egy átkaroló mozdulattal délkeleti irányból). Ha pedig ez így van, akkor e mögött a balkáni együttműködésen túlmenő átfogó angolszász–szovjet szövetkezésre is következtetni kell. Ezt a következtetést indokolja, hogy a britek nehéz helyzetbe kerültek, de eszük ágában sincs békét kötni Németországgal. Figyelembe véve, hogy Sztálin a „kapitalista országok” javára ingyen soha semmit sem tett, nyilvánvaló, hogy az adott helyzetben is ez jellemzi magatartását, kivált 1941-ben, amikor is Anglia helyzete ugyancsak megrendült, az Egyesült Államoknak a gazdasági–hadiipari szerepvállaláson túlmenő nyíltan katonai szerepvállalása pedig egyelőre várat magára. Hitler szemében annak is nyilvánvalónak kellett lennie, hogy az óvatos Sztálin egyedül aligha kockáztatná meg a háborút Németországgal, márcsak a német hadsereg eddigi bámulatos sikereire tekintettel sem. Következésképpen a potenciálisan változatlanul igen nagy angolszász erő egy szovjet–német konfliktus esetén a Szovjetunió mögé állna, vagyis Sztálin az angolszászokat (pl. a zsidók nagy befolyását is tekintetbe véve) már most is a háta mögött tudhatja. Ha továbbá a balkáni események már nyilvánvalóan egy átfogó brit-szovjet együttműködésre mutatnak, akkor Hitler számára annak is nyilvánvalónak kellett lennie, hogy Sztálin nem elégedhetett meg azzal, hogy az angolszászok áldásukat adják mindazon hódításaira, amelyeket a németekkel szövetségben már megszerzett magának. (Erre az időre a németektől már mindent megkapott, amit józan ésszel csak megkaphatott. Ezt Hitlernek Molotov berlini követeléseivel szemben tanúsított ellenállása is bizonyította.) Ráadásul az, hogy sem Kelet-Lengyelország, sem a finnek elleni támadás a britekből érdemleges lépést nem váltott ki, tulajdonképpen már angolszász áldást jelentett a szovjet lépésekre. Ahhoz tehát – következtethetett Hitler logikusan – hogy Sztálin igent mondjon a brit ajánlatra, Angliának további területeket kellett felajánlania: így Európát kb. a Rajnáig (vagyis a Kárpát-medencét, a Balkánt Görögország nélkül, Németország keleti és középső területeit, a Rajna jobbpartját Ruhr-vidékestül), kizárva az ajánlatból csupán a brit érdeknek tekintett mediterrán térséget, az ún. francia érdekszférát és egy új lengyel államot, feltéve persze, hogy a Vörös Hadsereg el tudja foglalni mindezeket a területeket. Így kerek a brit (sőt, potenciálisan: angolszász) ajánlat Sztálinnak, és erre az ajánlatra mondott „igent” a szovjet despota, vagyis a szovjet valójában nem Németországnak, hanem – Goebbels definíciójával – Londonnak lett (volt?) a hazug szövetségese.

Hitler olvasott Sztálin gondolataiban

Miért mondott tehát igent Sztálin a brit ajánlatra, mi ment benne végbe az ajánlat ▶

▶ elfogadásakor? Jó okkal feltételezhetjük, hogy Hitler megfelelő választ adott erre a kérdésre. Eszerint Sztálin ezt az „igent" saját magában a következő érvekkel támasztotta alá: 1.a németek az angliai légi csatában tulajdonképpen vereséget szenvedtek, a továbbiakban pedig 2. a brit flotta és légierő egy német partraszállási kísérletet már meg tud akadályozni, 3. az amerikai és a brit területen élő és igen jelentős befolyással rendelkező zsidóság érdeke az, hogy létrejöjjön a németellenes nagykoalíció, mégpedig nagy részük vágya szerint a szovjet rendszer végső nyereségével, minthogy a nyugati zsidóság egy részének, csak úgy, mint a Szovjetunióban élő zsidó származású bolsevikoknak nem egyszerűen a nemzetiszocialista Németország elpusztítása a céljuk, hanem a „marxizmus-leninizmus" diadalra juttatása is, 4. az „állítólagos szovjet antiszemitizmus legalább is jó időre sikeresen tévesztette meg a német vezetést, ugyanúgy mint a szovjet céljait ügyesen álcázó folytatódó szovjet anyagszállítások is", 5. a Brit Világbirodalom mögött – legalábbis a háború időtartamára – ott áll az Egyesült Államok is, márpedig ez az angolszász koalíció messze erősebb, mint Németország, bármilyen ügyesek is ez utóbbinak a tábornokai, 6. a brit ajánlatban szereplő területi engedmények ellenében Németország ma már semmit nem tud ajánlani a Szovjetunió számára, 7. a brit ajánlatok a győztes Vörös Hadsereg megszálló tevékenysége nyomán szerezhető katonaföldrajzi előnyöknek, a második menetben pedig a szovjet rendszer uralmi körének kiterjesztésére vezetnek, aminek egyetlen előfeltétele van: ahova a Vörös Hadsereg bevonul, ott olyan állami politikára van szükség, amely a Szovjetnek engedelmeskedik, majd pedig a megfelelő időpontban meg kell teremteni a proletárdiktatúrát és diadalra kell juttatni a kommunizmus nagy ügyét, 8. Hitler figyelmét – legalább is egyelőre – sikerült elterelni a keleti szovjet felvonulásról, a német hadsereget sikerült rákényszeríteni az ún. balkáni hadjáratra, 9. a német hadseregnek sok-sok országban kell a rendről gondoskodnia, ami egy szovjet támadás folytán a feltételezhetően erőteljesen kibontakozó „antifasiszta" ellenállás nyomán egyre nagyobb feladatokat ró majd a német erőkre, és 10. a szovjet hadsereg óriási támadó erőt fog képviselni, és éppen a kellő pillanatban indítva az offenzívát (megelőzve a németek preventív ellencsapását) – győzni fog!

Hitler stratégiai következtetései

Hitler, ha nem is ismerte a Churchill–Sztálin levelezés részleteit, a sztálini stratégia minden elemét, a várható szovjet támadás pontos méreteit, időpontját, a helyzet lényegével tisztában volt, és ebből nemcsak a brit ajánlat sztálini elfogadására (ennek érveire), de arra is következtetett, hogy a – megfelelő brit jóváhagyással és ígéretekkel bekövetkező – szovjet támadásnak igen nagy erejűnek és egy viszonylag közeli időpontban indítandónak kell lennie. A további következtetés Hitler részéről: a németeknek még azelőtt és meglepetésszerűen kell támadniuk, mielőtt a Vörös Hadsereg felvonulása befejeződik, és Sztálin kiadja a támadási parancsot. Ugyanakkor a támadó célú német felvonulásnak a lehetséges mértékben titokban kell történnie, azaz a konspiráció minden eszközét be kell vetni annak érdekében, hogy Sztálin ne gondoljon egy villámgyors német támadásra a közeljövőben. Azt megakadályozni nem lehet, hogy a szovjet diktátor ne vegye figyelembe az érzékelhető német csapatmozgásokat, de abban a hitben kell Sztálint hagyni, hogy „Hitler nem akar kétfrontos háborút, nem gondolja, hogy a szovjet-német szerződések szovjet részről való teljesítése közepette a Szovjetunió háborúra készülődik Németország ellen, és elhiszi, hogy a szovjet csapatmozdulatok nem ellenségesek Németországgal szemben".

Sztálin informáltsága, helyzetelemzése

Lukács részletesen ír arról, hogy hírszerzői sok oldalról tájékoztatták Sztálint a közelgő német támadásról, egyikőjükmásikójuk napra pontos információval szolgált, mégpedig minél közelebb kerültek az események a június 22-i dátumhoz, annál inkább. Ennek kapcsán arról is ír, hogy Sztálinnal ellentétben Berija már hetekkel korábban számított a közelgő német támadásra. Ezt bizonyítaná, hogy június elején a balti országokból 60 000 észtet, 36 000 lettet és 75 000 litvánt deportáltak a Gulágra (a balti országok népességének közel 3%-át). Számomra viszont nyilvánvaló, hogy az NKVD-nek egy ekkora méretű akciójára aligha kerülhetett sor Sztálin tudta és jóváhagyása nélkül, vagyis Sztálin is számolt legalább egy jelentősebb német betöréssel szovjet területre.

Amikor Sztálin megkötötte a szovjet-jugoszláv paktumot, valószínűleg egy – pl. Molotovnak szóló – újabb német meghívással is számolt, gondolván arra, hogy Németországnak nem érdeke a háború a Szovjetunió ellen, és Hitler a békesség kedvéért újabb (pl. bulgáriai, szerbiai stb.) szovjet hódításhoz is hozzájárulna (márcsak azért is, mert ezzel a Balkán felől betörni készülő britek elől a szovjetek legalábbis keskenyre zárnák a kaput). Ezt a számítást a villámgyors német győzelem jugoszláv területen egyszerűen keresztül húzta (hallgattak is azután egy esetleges szovjet-német csúcstalálkozóról mind Moszkvában, mind Berlinben). Az a körülmény, hogy Görögországért az angolok jóformán semmit sem tettek, annak távlatát is előrevetítette, hogy minden görög vitézség ellenére gyors német győzelem következik (csak Kréta elfoglalása húzódott el), és a győztes német csapatok elindulnak a Balkánon É-i irányban.

Május 4-én Sztálin átvette a miniszterelnöki posztot is, ami arra mutat, hogy a szovjet vezetés az eseményeket oly mértékben fontosnak (vagy: kockázatosnak) tartotta, ami a vezetés teljesebb központosítását kívánta meg. Zsukov és Timosenko tábornokok május 15-én már sürgetőleg léptek fel a Németország elleni támadó háború közeli megindítása érdekében. Ezt is mérlegelve pedig Sztálin egyértelművé tette azt a döntését, hogy az eredetileg 1942-re tervezett németellenes szovjet támadást előre hozza 1941 nyarára. Lukács is hivatkozik olyan történészekre, akiknek ez a véleményük, és szól a Szuvorov álnéven író disszidensnek és másoknak az álláspontjáról is, akik szerint a támadást 1941 júliusában kívánta Sztálin megindítani. Így pl. Szuvorovon kívül megemlíti Irving, Topitsch, Hoffmann, Maser történészeket, akik szerint Sztálin – egyes változatokban: megelőzve Hitlert – támadni akart. Lukács e történészek álláspontját nem fogadja el. (Id. mű: p. 67-68.) Lukács e művének ez a vélemény a legnagyobb gyengéje.

Hitler balkáni győzelme után tehát Sztálint többé nem csupán kommunista étvágya, a szorult helyzetben levő britek segélykérése és a Szovjetunió nagy és növekvő ereje ösztönözte az említett szövetkezésre a britekkel és a tervezett németellenes támadásra, de már az a veszély is, hogy Hitler – feltételezve a szovjet támadó szándékát és „megittasodva" saját győzelmeitől, pl. a legújabb (balkáni) sikeres hadjáratától – rövidesen támadást intéz a Szovjetunió ellen. Ahhoz persze, hogy Hitler a siker reményével indítson támadást a Szovjetunió ellen, nagy erőkkel és gyorsan kellett felvonulnia, ráadásul úgy, hogy ennek jeleit Sztálin ne lássa. Ez lényegében sikerült is, köszönhetően az ügyes német álcázásnak, pl. annak, hogy a páncélos ékek csak a legutolsó pillanatban foglalták el állásukat a kiindulási körletben. Ez magyarázza, hogy Sztálin szinte az utolsó pillanatig azt hitte, hogy támadó céljainak álcázásával sikerült Hitlert megtévesztenie s így egy kisebb német baltikumi betöréstől eltekintve sikerül megelőznie a nagy erőkkel végrehajtott szovjetellenes német támadást, miközben – tudván, hogy Angliának sürgősen szüksége van a németellenes szovjet támadásra – brit provokációt sejtett a várható német támadásra (annak méreteire, időpontjára) vonatkozó információk mögött, és kételkedett ezekben a nem egy esetben igen pontos információkban.

Sztálin tehát eleinte azt remélte, hogy Hitler addig nem fog ellene támadni, amíg nem győzte le Angliát, mert nem akar kétfrontos háborúba keveredni. A későbbiekben persze már számolt valamilyen várható német támadással, azonban úgy vélte: meg tudja előzni Hitlert, minthogy jelentősebb német támadó erő felsorakozásáról nem voltak információi. Ezért nem hitt a kapott információknak és ezért tiltott szigorúan minden olyan csapatmozdulatot, amely provokálhatja a németeket. Ez a magatartás Sztálin jelentős szakmai hibája volt, nem kisebb, mint a Vörös Hadsereg tábornokainak kivégeztetése 1938-ban.

Végvári Levente Attila:

CSAKIS AZ IGAZAT!

Április 28-án az ATV „Civil a pályán" című műsorát Dési János műsorvezető „celebrálta".

Vendégek: – Dénes Balázs /Társaság a Szabadságjogokért/ (feltűnően homoszexuális), Vágó István /állítólag polihisztor/ (főállású antifasiszta), Siposhegyi Ernő, vagy Péter, Gábor? /"író"/ (Kár, hogy beszélni ***is*** [?] tud, ez a kommunikációnak mégis csak egy erőszakosabb formája, mint az írás.)

Véletlenül mindannyian zsidók.

Ha már ilyen díszes társaság összegyűlik, mi más is lehetne a téma, mint a „holocaust-tagadás" kriminalizálásának szükségessége? A történet apropóját az április 18-án, a Pax Hungarica Mozgalom és a Független Magyar Gárda Mozgalom által a Német Nagykövetség elé szervezett, Németországban bebörtönzött revizionisták melletti szimpátiatüntetés adta. Fölmerültek persze más ötletek is, a törvényi szabályozáson túl, demokratikusabbak, liberálisabbak: társadalmi össztűz alá kell venni az ilyen emberalatti, őrült véglényeket, erkölcsileg ellehetetleníteni, agyonhallgatni, elszigetelni, a demokratikus társadalomból kitaszítani azokat, akik nem átallnak „történelmi tényeket" tagadni. (Mintha eddig nem ezt tették volna.) Erre egyébként rögtön egy kiváló példát is adtak a szellemes humanisták, Dósa Istvánnak, a Független Magyar Gárda Mozgalom kapitányának, és Domokos Endre Jánosnak, a Pax Hungarica Mozgalom vezetőjének nevét következetesen nem mondták ki, és „D. István"-ként és „D. János"-ként emlegették őket. Nemecseket meg nyilván kisbetűvel írják. Röhejesek voltak.

Vágó István egyébiránt, bevallottan és nyíltan ateista „gondolkodó", egy korábban vele készült interjúban büszkén kijelentette, **hogy aktív élete hátralevő részében egyik legfőbb küldetésének tekinti Isten nemlétének bebizonyítását!** Tehát, istentagadó, mégpedig nem is akármilyen, fanatikus és elkötelezett. (Az ilyen aberrációt vajon mi táplálja?) Na, most, mielőtt csodálkozni kezdenénk, hogy van ebben valami furcsa paradoxon, nem árt, ha emlékeztetjük magunkat, hogy ez csak a magunkfajta „elmebetegek" értékrendje, vagy logikája szerint van így, mert korábban már, egy másik zsidó szeánszon, felvilágosítást kaptunk ez ügyben.

2009. április 23-án 16 órakor, a VI. ker. Eötvös u. 27-29. alatt megrendezett „BESZÉLGETÉS MÁSKÉPP a hungarista „kultúráról", amikor rasszisták demokraták lesznek MI AZ, AMIT TENNI LEHET/KELL A CIVIL TÁRSADALOMNAK„ – elnevezésű rendezvényen ugyanis már elmagyarázták, hogy a holocaust tagadása bizony azért súlyosabb bűn, mint az istentagadás, mert, hiszen az előbbi, történelmi tény. És, ugye a történelemhamisítás káros hatással van a társadalomra. (Gondolom az istentagadás kifejezetten jótékony következményeket von maga után.)

Most nem is mennék bele, hogy a „holocaust", azaz a zsidók tervszerű és tudatos, tömegméretű kiirtására tett kísérlet, mennyiben minősül „történelmi ténynek". Ezt a rendszeres olvasóink már úgyis jól tudják: körülbelül anynyira, mint az, hogy Mátyás román király volt.

Apropó, történelemhamisítás, apropó, a magyar ügyet szívükön viselő, hazaszerető zsidók, akikről annyit hallani, ha csak a zsidókérdés valahol fölmerül.

Miért nem látjuk egyszer sem, hogy az ATV, és a hozzá hasonló (gyakorlatilag az összes) zsidó orgánum összerántana egy csapat habzó szájú tudort, akik a környező

országokban folyó tényleges történelemhamisítás, magyargyűlölet és magyarellenes intézkedések, törvények ellen lépnének föl, ilyen vehemenciával? Miért nem látjuk soha, hogy a valóban lenyűgöző hatékonysággal működő zsidó érdekérvényesítő lobbi egyszer a magyar ügy szolgálatában lépne működésbe? Hiszen ők annyira szeretik Magyarországot, és annyit tesznek érte, hogy azt már felsorolni is nehéz lenne. Kár, hogy ez mindig csak a szavakban nyilvánul meg, miközben azt látjuk, hogy a zsidó érdekeket tűzzel, vassal keresztülviszik. (Értelemszerűen a magyar érdekek rovására.)

Persze tudom, ez a világszerte működő zsidó érdekérvényesítés nem is létezik, csak az ilyen paranoiás náci elmékben, mint az enyém. De, ha ez így van, akkor viszont a zsidóságot általános, osztatlan és példátlan szeretet övezi, mert akkor csak ennek a szeretetnek tudható be egy olyan jelenség, amikor azt látjuk, hogy az ENSZ kongresszusáról, Mahmúd Ahmadinezsád Izraelt bíráló felszólalásának kezdetén – vagy már azt megelőzően – a többi ország küldöttei fejvesztve kimenekülnek a teremből. Tehát, mivel a nemzeti bábkormányokat dróton rángató zsidó háttérhatalom csak primitív náci propaganda, vagyis valójában nincs is, itt egy teljesen spontánul a zsidók iránti szeretet kitörésének lehettünk a tanúi. Csak azt nem értem, mért kell akkor folytonosan „erősödő antiszemitizmusról" károgni? De, miért nem látunk soha ugyanilyen exodust, ha például a magyarellenes kijelentéseikről és cselekedeteikről elhíresült szlovák kormánykörökhöz tartozó képviselő emelkedik szólásra? Ha a történelemhamisítás ilyen főbenjáró bűn, miért nem iktatják törvénybe, hogy az, aki a magyar történelmet „ellopja", aki Mátyást románnak titulálja, vagy Szent Istvánt a „Nagymorva birodalom" királyának nyilvánítja (úgy tudom, ilyen „történelmi munka" már a Szlovák Tudományos Akadémia gondozásában is megjelent) a magyar törvények szerint – sőt, a „civilizált" európai országok törvényei szerint is – büntethető legyen? Hogy csak néhány példát említsünk, a „visszadátumozott", új építésű erdélyi ortodox templomokon és hasonlókon túl. Mi lehet az, ami – az amúgy természetesen független – nemzeti kormányokat a zsidó ügy iránt ennyire fogékonnyá teszi, miközben magasról lesajnálnak mindenki mást, legyenek azok pl. kurdok, palesztinok vagy akár magyarok?

Megannyi furcsa, kellemetlen és megválaszolatlan kérdés.

Egészen jellemző különben ez a „beszélgetés másképp" – rendezvény is, a maga „mit lehet/kell tenni?" kérdésfeltevésével. Az még csak föl sem merül bennük, hogy némi lojalitás a befogadó nemzettel szemben valószínűleg sokat segítene. Dehogy! Arra keresik a megoldást, hogyan lehetne még gátlástalanabbul letuszkolni a magyarság torkán a zsidó ügyet és érdekeket. Van ennek egy nyilvánvaló üzenete: **Itt már nincs zsidókérdés. Itt már magyarkérdés van.**

Ez az arrogancia minden ilyen megnyilvánulásukból óhatatlanul visszaköszön.

De, foglalják is végre törvénybe: a holocaustot tagadni tilos! Gondolom, akkor csak föl kell majd állítani valamiféle pontos definíciót, hogy tulajdonképpen mit is értsünk holocauston.

Hiszen a törvénykövető polgároknak pontosan kell majd tudniuk, hogy mit nem szabad „tagadni", különben ez a remek törvény betarthatatlan lesz, nemde?

Csak a zsidó holocaustra vonatkozik majd a törvény, vagy a cigány holocaustot sem szabad tagadni? Mert újabban ilyen is van. Igaz, hogy pár éve még nem nagyon lehetett erről hallani, de azóta lett. Valahogy beszivárgott a köztudatba, tehát van. Olyannyira, hogy már emlékművet is avattak neki, és a cigányok versenyt holocaustmenetelnek a zsidókkal. Tulajdonképpen hány millió áldozata volt a holocaustnak?

Mohácsi Viktória (cigány) az Európai Parlament képviselője, 2006. aug. 1-én az Országos Cigány Önkormányzat előtt rendezett n-edik holocaust-megemlékezésen kijelentette, hogy *„európai romák millióit irtották ki néhány év alatt".* [Ti. a „nácik" a gyilkoló haláltáborokban.] De, itt nem állt meg, nem érte be ennyivel, mondott még mást is: *„1944. aug. 2-án egyetlen éjjel 3000 roma gyermeket, nőt, férfit küldtek gázkamrába a nácik az auschwitz-birkenaui haláltáborban"* (A Kossuth rádió 2006. augusztus 4-i „Cigányfélóra" című műsorában le is ment adásba, tehát az archívumokban mindez megtalálható.)

Szóval, én ezt nem is tagadnám. Isten őrizzen, a végén még megütöm a bokám!

De, akkor a hatmillió az kizárólag zsidó volt, vagy volt köztük azért cigány is? A cigányok még többletként hozzászámítandók vagy ők a zsidók rovására dobálóznak a milliókkal? És akkor mennyi a vége? Van itt mit tisztázni. Gondolom én, ha a zsidó holocaustot tilos lesz megkérdőjelezni, akkor a cigányt is, nem? Hiszen, ellenkező esetben negatív diszkriminációval találnánk magunkat szemben. Mohácsi Viktória nyilván nem hamisította meg a történelmi tényeket, mert nem tapasztaltuk sem azt, hogy a zsidó sajtó és ismert közéleti személyiségek ajvékolnának e kiadós történelemhamisítás barbarizmusa felett, sem a parlamenti négy párt nem röffent föl, hogy azonnali törvénymódosítással próbálják meg őt és társait elhallgattatni. (Mindezt persze a legnagyobb gazdasági válság közepén, amibe jórészt az ő „áldásos" ténykedésüknek köszönhetően sikerült belemásznunk.)

Igen ám, de a Magyar Televízió kettes csatornáján 2005 decemberében a „Tudósklub" adásában Ablonczy Balázs, Ungváry Krisztián, és Szakály Sándor Szálasi Ferenc „rémuralmának" (ami ugye '44. október 15-ével kezdődött) tulajdonították az úgynevezett cigány holocaustot és ráadásul ***összességében*** tízezres nagyságrendűre tették az áldozatok számát, akik a „nyilas terror" számlájára írhatók. (Szintén remekül dokumentált eset.) Ez, ugye itt mindkét holocaustállítás (zsidó/cigány) cáfolata is egyben, tehát a jövőben jobb lesz, ha fokozottabban odafigyelnek a mondókájukra, az – amúgy, a nyilasok irányába pozitív elfogultsággal még a legnagyobb „rosszindulattal" sem „vádolható" – történészek, ha csak nem akarnak összeütközésbe kerülni a törvénnyel.

Viszont, mindez semmi Karsai László (zsidó) történészhez képest, aki egy meglehetősen terjedelmes „Cigánykérdés Magyarországon 1944–'45-ben" című munkájában foglalkozik a témával. Ebben, az igen sok korabeli forrásanyagot felhasználó dolgozatban arra a végkövetkeztetésre jut, hogy '44 őszéig gyakorlatilag a cigányokat semmiféle hátrányos megkülönböztetés sem nagyon érte cigány voltuk miatt, de ez után is legtöbbször csak az összeírásukig jutottak el a nyilas hatóságok. Megtorlások velük szemben dokumentáltan a legtöbbször olyan esetekben történtek, amikor a magyar lakosság a frontvonal változásával azt jelentette, hogy a szovjet „felszabadítókkal" együttműködve, versenyt fosztogatták magyar embertársaikat vagy elvezették a ruszkikat az előlük rejtőzködő magyar asszonyok és lányok rejtekhelyére. Ez előfordult pl. Székesfehérvár visszafoglalásánál. (Itt mindjárt óhatatlanul adódik a gondolat, hogy azokon a településeken, amelyeket a német–magyar csapatok sohasem foglaltak vissza, az ilyen gátlástalan gonosztettek nyilván örökre büntetlenül maradtak.)

A végén Karsai megvonja az egyenleget, amelyben becslése szerint összesen nagyságrendileg *ötezer cigányt ért valamilyen módon üldöztetés származása miatt, és körülbelül ezerre tehető a halálos áldozatok száma.* (Ennek a forrásnak sem nehéz utánanézni.)

Én egyszerűen szóhoz sem jutok! Akkor most kik hazudoznak, és hamisítják a történelmi tényeket? A zsidók, vagy a cigányok? Jómagam természetesen őrizkedném az állásfoglalástól, hiszen én csak egy magyar vagyok, igen könnyen bíróságon találhatnám magam, ha megpróbálnék beleszólni a számháborújukba.

De, azt mindenképpen jó lenne tudnom, hogy most melyik verziót tilos tagadnom.

No, meg további kérdéseket is felvet a törvényi szabályozás lehetősége. Ha Mohácsi verzióját teszik érinthetetlenné, akkor vajon Karsai ide vonatkozó munkáit bezúzzák-e majd, és kötelezik-e, hogy korábbi eretnek nézeteit nyilvánosan revideálja? Ugyanez vonatkozik persze Ungváryra, Szakályra és Abloczyra is. Vagy, ha „ők győznek", vajon Mohácsi rács mögött végzi? Vagy kötelezik a „nácikkal" és a magyarsággal szembeni bocsánatkérésre képtelen, légből kapott állításai miatt? (Ez érdekes lenne.)

És, én itt most nem tagadtam semmit, csak tanácstalan vagyok. Tényleg, kételkedni valamiben vajon szabad-e majd? Vagy, ha valaki ezekhez hasonló kellemetlen kérdéseket fogalmaz meg, zutty, börtönbe vele? A kételkedés már tagadásnak minősül? Nem is olyan egyszerű ez, ugye?

Nem lennék most a törvényalkotók helyében, ha meg akarnak felelni gazdáiknak, az biztos…

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

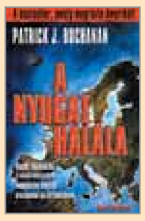
Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

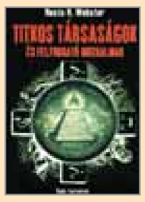
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

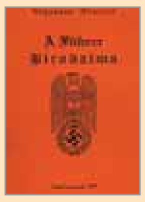
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogy Nyugat hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

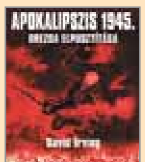
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

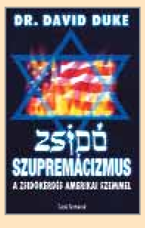
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

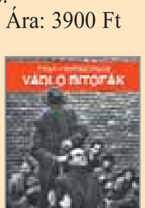
1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

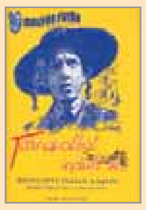
A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, mindén „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

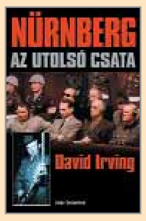
Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

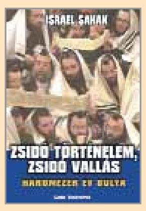
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS ÚJ
(Háromezer év súlya)

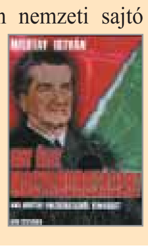
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

EGON VAN WINGHENE:
HOVÁ TEGYÜK A ZSIDÓKAT?

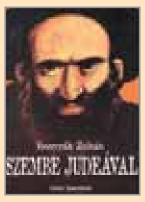
Mind a zsidó és a nem-zsidó gondolkodók a bibliai idők óta teszik fel a kötet címében szereplő kérdést a megoldhatatlannak tűnő problémák problémájára keresve a választ. A holland szerző művében élesen és világosan tárja az olvasó elé a miértet és a hogyant. A nyílt, szókimondó tanulmány mellőzi a mai magyar politikusoktól, értelmiségiektől megszokott mellébeszélő hablatyolást.
Kartonált. 77 oldal. Ár: 750 Ft

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

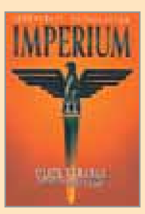
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!

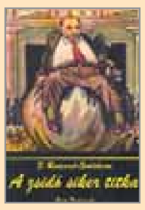
A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, műveit pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.
Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

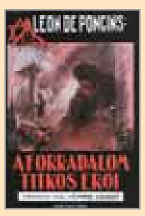
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

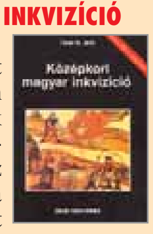
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

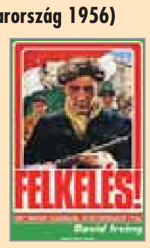
A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

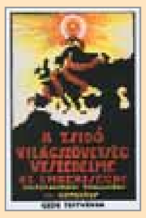
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

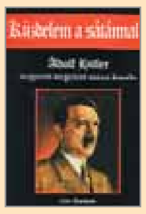
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

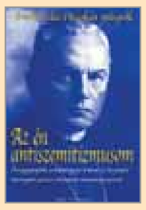
A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

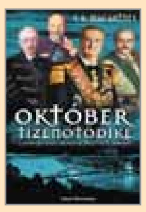
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

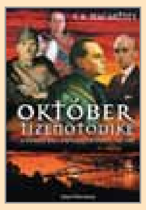
PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlölet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

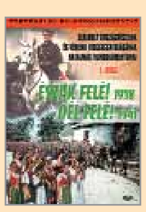

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja.

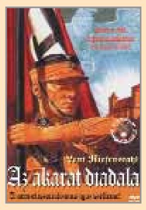
LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

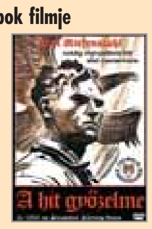
Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

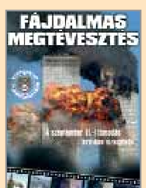
A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.